

KOMMUNISTISK POLITIK

Kinesiske arbejdere protesterer mod lukning af en stor legetøjsfabrik i Zhang Mu Tou i Guangdong-provinsen i det sydlige Kina

ARBEJDERNE PÅ GADEN: KRISEN NÅR KINA

Nr. 21
12. årg.

2008
24. oktober -
7. november
Støttepris 20 kr.

TEMA: REVOLUTIONÆR OG REFORMISTISK KRISEPOLITIK

Det 21. århundredes kapitalisme s. 2 • Euro ikke svar på krisen s. 3 •
Nyt ungdomshus indviet s.4 • Luk lejren s. 5 • Fredsvagten 7 år s. 6 • Århus smiler s. 8 •
Bred revolutionen ud! s. 9 • LO Plus Guld kort s. 10 • Integreret i Marokko s. 11 •
Hårdtslående argumenter for retfærdighed: Solidaritetssatire s. 12 •
Revolutionær og reformistisk krisepolitik s. 14 • Enver Hoxha 100 år s. 18 •
Debat s. 22 • Modstand – en nødvendighed s. 24

Det 21. århundredes kapitalisme

KOMMUNISTISK POLITIK

Den reaktionære franske præsident og svorne nyliberalist Nicolas Sarkozy er pludselig sprunget ud som verdens fremmeste tilhænger af 'kontrolleret kapitalisme' og har under den eksploderende krise arbejdet ihærdigt for at få indkaldt til et topmøde for de største økonomien for 'at lægge grundstenen for et nyt internationalt finanssystem'. Indgreb i økonomien fra den kapitalistiske stats side, eller koordinerede indgreb fra mange staters side, er nu ikke et fy-ord, men påtrængende nødvendigt – og derfor godt.

Lovprisningerne af det nuværende system var ikke engang forstummet blandt de tungnemmeste af de borgerlige propagandister, som den reaktionære 'tænketaank' CEPOS, før Sarkozy vil have et helt nyt. Den endnu siddende amerikanske præsident Bush, EU-kommissionsformand (eller *president*, som det hedder på engelsk) José Barroso samt Sarkozy, der p.t. er formand for det europæiske råd, er blevet enige om at indkalde til en række topmøder for regeringsledere om finanskrisen. Det første skal afholdes i USA kort efter det amerikanske præsidentvalg.

I en fælles erklæring fra mødet mellem de tre politiske hovedrepræsentanter for amerikansk og europæisk kapitalisme og imperialism, der har drevet verden ud i den nuværende globale krise, hedder det, at de vil søge 'enighed om principperne for en nødvendig reform for at undgå en gentagelse og sikre global velstand i fremtiden'. Senere topmøder skal 'sikre enighed om konkrete skridt for at iværksætte disse principper'.

Bush erklærede i en særlig udtalelse, at det første topmødes dagsorden skulle behandle ideer, om hvordan fremtidige krise undgås på en måde, der bevarer det fri markeds-system: 'Det er helt grundlæggende, at vi bevarer grundlaget for den demokratiske kapitalisme', sagde han.

Sarkozy meddelte: 'Vi ønsker at arbejde hånd i hånd med amerikanerne om at skabe det 21. århundredes kapitalisme'.

I en tale til parlamentet i Quebec erklærede den franske præsident på EU's vegne:

'Vi må reformere kapitalismen, sådan at det mest effektive system, der nogensinde er skabt, ikke ødelægges sit eget fundament'.

De samme 'ledere' som i går og i forgårs svor på, at en dereguleret nyliberalisme garanterede velstand og global fremgang, indbefattet Fogh Rasmussen, som kaldte den en 'social revolution', sværger nu til kontrolleret og reguleret kapitalisme som vejen til 'global velstand'.

Hvor mange vil lægge æggene i deres kurv? Der vil blive stort mandefald blandt de nyliberale ledere på den politiske arena i den kommende tid.

Sandheden er, at hverken dereguleret og ukontrolleret kapitalisme eller 'reformeret og kontrolleret' kapitalisme kan undgå kriserne eller sikre global fremgang for flertallet af jordens befolkning. Det er hvad marxismen videnskabeligt har påvist. En skummel skikkelse som den tidligere amerikanske centralbankchef Alan Greenspan, der er en af dereguleringsens hovedarkitekter, konstaterer i sine erindringer, aldeles uvidenskabeligt, men baseret på intim erfaring med kapitalismen:

"Ingen kan stoppe spekulationsbobler. Markeder består af mennesker. De taber nu og da fodfæstet og gribes af økonomisk eufori. Det er en del af den menneskelige natur."

Der er panik på blandt de gavmilde politiske ledere, der fyrer milliarder og atter milliarder af i krisehjælp til kapitalen. Der handles hurtigt for at redde kapitalismen ud af den nuværende akutte krise og for at prøve at genskabe den svindende tillid til systemet. De nyomvendte tilhængere af kontrolleret kapitalisme søger nu at danne en fælles front og imødekommer tilsyneladende nogle af kritikerne af den tøjlesløse nyliberalisme, som ikke mindst har været at finde på den reformistiske fløj. Bl.a. den tidligere danske statsminister Poul Nyrup, der vil begrænse investeringsfondenes operationer, og den i 2002 afdøde amerikanske økonom James Tobin, der foreslog en skat på valutahandelen for at begrænse den voldsomme vækst i spekulation. Nu kaldes reformisterne på banen, for kapitalen har brug for dem for at redde skindet.

Men der findes ingen krisefri kapitalisme, en kapitalisme der fører til almen velstand, endsige en 'demokratisk' kapitalisme. Kun en rådnende og døende katastrofe. Alternativet hedder socialisme.

Redaktionen 21. oktober 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betaltes til
Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 31.10.08

Euro er ikke svaret på krisen

Den 8. oktober skete det, som de euro-begeistrede danske politikere har ventet på i mange år. Nationalbanken hævede udlånsrenten til 5 procent, mens den europæiske centralbank samtidig sænkede den marginale udlånsfacilitet til 4,75 procent.

"Nu er jeg jo ikke ekspert. Men vi satte renten op, de satte renten ned. Som lægmand må man jo synes, at det kan være indikation på, hvad det kan koste at være udenfor i en krisesituation", var Per Stig Møllers kommentar. Manden er udenrigsminister, og verden ved kun alt for godt, at han ikke er ekspert i andet end udsøgte bortforklaringer.

Ved afstemningen i 2000 var den daværende radikale økonomimister Marianne Jelveds hovedargument for dansk deltagelse i euroen netop et løfte om billigere lån til køb af sommerhus. Så da den ønskede virkelighed indfandt sig et øjeblik, så kørte propagandamøllen straks for en hurtig afstemning om euroforbeholdet.

- Vi bør have en afstemning, og vi kan bruge finanskrisen til at vise, hvad det koster os at stå udenfor det økonomiske samarbejde. Jeg vil anmode statsministeren om at tage en afstemning om euroen, og det kunne passende gøres sammen med valget til Europa-Parlamentet, udtalte den socialdemokratiske EU politiker Dan Jørgensen.

Også på Island er der nogle, der udnytter krisen til at rejse krav om at erstatte EØS-aftalen med fuldstændigt medlemskab af EU. En af dem er Islands udenrigsminister gennem halvandet år Ingibjörg Sólrún Gísladóttir, der udtaler:

- På kort sig er vores forsvar et samarbejde med IMF og på lang sigt et medlemskab af EU med indførelsen af euroen og opbakning fra Den Europæiske Centralbank.

Hendes løsning på den liberale fiasko er et forslag om mere af samme skuffe. Islands store banker blev privatiseret omkring årtusindskiftet, og overtaget af en flok rigmænd, der for

lånte penge forsøgte at ekspandere på det nordiske og engelske marked. Da boligkrisen begyndte at kradse, stoppede den udenlandske kredit, bankerne gik konkurs og staten måtte overtage dem igen. Nu sidder landet med en gæld til udlandet på omkring 10.000 milliarder islandske kr., og 90 % af denne sum er disse tre bankers gæld.

Et kig på Irland viser, at den europæiske union ikke sikrer mod økonomisk stormvejr. Irland er blevet holdt frem som et eksempel til efterfølgelse. Irlands økonomi kørte i højeste gear,

med byggeboom og boligpriser der var ubetalelige. Det irske 'mirakel' blev tiljuble, til de kørte direkte ud over afgrunden. På ganske få måneder er arbejdsløsheden steget til 250.000, og det forventes at priserne på fast ejendom, byggegrunde og jord vil falde til en tredjedel. Et forventet overskud på statens finanser på 5 mia. euro er forvandlet til et underskud på næsten 15. mia. euro.

Den irske regering lancerede som et af de første lande en pakke på 3000 mia. kr., der solgtes til befolkningen som garanti for indskud i de konkurstruede nationale banker. Hvor EU-kommissionen indtil da havde klappet de irske myndigheder på skuldrene,

blev tonen nu helt anderledes hård efter at Irland gik enegang. Det betød nemlig en kort overgang at pengene flygtede til Irland. Siden har stort set alle andre regeringer i vesten vedtaget lignende udvidelser af bankgarantien som påskud for at redde bankspekulanterne. Det indebærer at statsmagten tager ansvaret for at indkræve de penge, som bankerne har tabt, hos den arbejdende befolkning.

EU påstår, at euroen som fælles mønt har bestået sin hidtil hårdeste prøve ved at sikre en stabil valutakurs mellem medlemslandene under denne krise. Mens Island har set deres krone reduceret til 15% af vekselkursen i forhold til sidste år, har eurolandene indtil videre undgået en egentlig valutakrise. Imidlertid mangler de enkelte lande nu et instrument til at beskytte den nationale økonomi, f.eks. ved devaluering, der kan være med til øge eksporten og reducere importen, fordi en lavere valutakurs betyder, at varer kan sælges til andre lande relativt billigere.

Den situation, som Irland har bragt sig selv i med velvillig støtte fra EU, har efterladt landet uden selvstændige muligheder. Medlemskabet af EU har ikke været garant for en stabil eller sund økonomisk politik, tværtimod. Det irske folk reagerede da også ved at forkaste det seneste forslag til unionsforfatning ved at stemme nej, da det fik chancen, og EU-politikerne spekulerer som rasende for at finde en vinkel, hvor de kan bruge finanskrisen til at fremtvinge en irsk omafstemning og et ja. Fra pensionister, arbejdsløse og andre lavindkomstgrupper er krisen i Irland, som i så mange andre lande, mødt med kamp mod at skulle betale for kapitalismens fallit.

Irlands økonomiske mirakeldrømme viste sig at være et ægte mareridt, med nye fattige tider i gæld til halsen.

EU og euroland bliver aldrig til gavn for de arbejdende eller den brede befolkning. Det er monopolernes og spekulanternes klub.

Ungdomshuset på Dortheavej er åbnet

Ved åbningen af det nye Ungdomshus på Dortheavej 61 i Københavns nordvest-kvarter blev der demonstreret og afholdt en mega-indvielsesfest. Her er talen ved indvielsen

Den 28. februar 2007 var der stadig forhandlinger mellem Københavns kommune og det gamle Ungdomshus' brugere. Der var møde den vinteraften, et møde som handlede om, hvordan man kunne komme til en fredelig løsning på Ungdomshuskonflikten, som jo startede da Københavns kommune solgte Jagtvej 69 til Faderhuset.

Men politikernes vilje til at løse konflikten uden vold, var ikke til stede. De ønskede een gang for alle at vise, at det var dem der bestemte, at det var dem der var stærke og handlekraftige nok til at knuse enhver, som havde den frækhed at vise dem trods.

Så tidligt om morgenen den 1. marts 2007 beordrede de politiets antiterrorkorps til at rydde Jagtvej 69.

Og dermed erklærede de krig.

Alle kan huske de følgende dage og uger; Københavns befolkning blev vidner til den største politiaktion i Danmarks historie siden anden verdenskrig, mens de selvsamme politikere, der havde sat det hele i gang, forsikrede, at ingen kunne have forudset denne situation. De løj.

De kan ikke sige, at de ikke var blevet advaret, de kan ikke sige at det, der skete, var overraskende.

For budskabet var at læse og høre overalt; på plakater, i aviser, sprayet på husmurerne, udsendt i æteren på 101,8 FM, trykt på utallige trøjer og t-shirts og råbt af tusindvis af mennesker i Københavns gader.

Det simple budskab lød: "Ungdomshuset overgir sig aldrig!"

De gamle ungdomshus mødte sit endeligt på den flottest mulige måde, alle de, der holdt af det, gik på gaden, kastede deres kræfter ind i kampen og viste på hver deres måde deres uforber-

holdne støtte til Jagtvej 69 og deres afsky for magthavernes intolerance. Huset holdt stand mod politiets gravkøer, helikoptere og maskinpistolbevæbnede elitesoldater i 55 minutter. Københavns gader blev holdt meget, meget længere.

Og vi kan tage dem igen!

Ud af ruinerne på Jagtvej fødtes en kamp for et nyt Ungdomshus, en kamp, som når man ser tilbage nu, næsten virker uvirkelig. I 69 uger i træk trampede tusindvis af mennesker Københavns gader og politiets nerver helt tynde. Utallige bz-aktioner har set dagens lys, ikke mindst i Faderhusets gamle lokaler i Griffentfeldsgade, Punx picnics indtog sidste sommer byen, der blev på Nørrebro åbnet en af Europas længste grafittimure, der er blevet foranlediget haj-angreb på den lille havfrue, piratfester huserede og huserer stadig, rullende folkekøkkener udkonkurrerer de sundhedsskadelige fastfood kæder. Til G13 indtog bevægelsen Grøndalsvænge og aftog samtidig så meget af politiets tåregas, at flere af os nu er blevet fuldstændig immune.

Til sidst blev presset på politi og politikere så stort, at de måtte bøje sig

og udlevere nøglen til et nyt hus. En nøgle, som ikke er blevet udleveret af gavmildhed eller forståelse, huset på Dortheavej åbner ikke, fordi der nu er en accept på rådhuset af, at modkultur også har en plads i København.

Nej, huset åbner kun og udelukkende, fordi I er gået på gaden, I har demonstreret, I blevet gasset, fængslet, tævet, og set jeres venner blive udsat for ting som ligger meget fjernt fra det far til-fire inficerede, glansbillede nikke-dukke legoland, som nogle anser Danmark for at være.

I dag åbner jeres hus, giv jer selv en hånd!

I dag er der fest, men der er stadig meget arbejde der skal gøres, der er stadig søm der skal slås i, ting der skal bygges og vægge der skal males sorte, så duk op derude, også næste uge, og gør huset til jeres.

Vi skal skabe et nyt frirum, og vi er kun lige begyndt, for der skal være et sted i København hvor racisme, sexism, heterosexisme og hårde stoffer ikke bliver tolereret.

Et sted der giver plads til alle der giver plads til alle.

Og giver fingeren til resten!

Sandholm: Luk lejren 25. oktober

Aktionen Luk Lejren løber af stabelen den 25. oktober som en af de største 'civile ulydighedsaktioner' i Danmark nogensinde

Sympatien for initiativet, der går ud på at lukke Sandholm-lejren, det berygtede internat for aysl søgere og flygtninge, er meget bred, og der forventes stor deltagelse ved aktionen, der starter ved Alle-rød station lørdag kl. 12. Derfra gås til Sandholm og stoppes på parkeringspladsen foran. Ved Sandholm er arrangeret musik og talere.

Det er en erklæret fredelig aktion, men den vil nedbryde lejrens fængselskarakter. Mange aktivister forbereder sig på at klippe det hegn, som omgiver lejren ned.

Som Støttekredsen for Flygtninge i Fare skriver: "Ingen har tænkt sig at øve vold imod mennesker – men imod

et pigtrådshegn. Alle stenkastere o.l. er af initiativtagere og deltagende foreninger blevet bedt om at holde sig langt væk."

Aktionsgruppen forsikrer beboerne om, at de ikke kommer til at genere dem på nogen måde.

Voldelige elementer?

Støttekredsen for Flygtninge i Fare fortsætter:

"Desværre er de voldelige blevet inviteret og opfordret fra den kant, hvor vi mindst havde ventet det: nemlig af Dansk Røde Kors. At udråbe i medierne, at det er bøller og voldselementer, der demonstrerer og aktionerer den 25.10. er at skabe frygt for at få fredelige mennesker til at holde sig væk, og at sende en opfordring og invitation, netop til dem vi andre har bedt om at holde sig væk.

Det gør vi stadig, men med modarbejdelse af Dansk Røde Kors. Hermed en opfordring til Dansk Røde

Kors om at bakke op om vores andres bestræbelser.

Hverken initiativtagere og os der bakker op, er brostenskastende elementer.

En praktisk oplysning: Om Sandholm er ingen brosten, men asfalt og jord og et pigtrådshegn. Kommer der bøller med medbragte brosten, besætter vi andre brostenene. Så enkelt er det.

Vi kan endelig oplyse, at vi allerede har fået besked fra de første asyl søgere, der ikke ønsker at deltage i weekendopholdet arrangeret af Dansk Røde Kors. Afbuddet er ikke en opfordring fra os. Det er asyl søgere, der har meddelt, at de ønsker at være til stede den 25.10. og nyde opbakningen til rettigheder for dem selv fra den danske befolkning."

Luk Lejren lukkede integrationsministeriet

Luk Lejren aktivister lukkede tidligt om morgenen den 21. oktober Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Aktivisterne opstillede en kontrolpost foran Birthe Rønns ministerium med krav om at ministeren melder sig til kontrol – ligesom det er krævet at beboerne gør jævnlige i landets asyල්jre.

Aktivisterne krævede at se identifikationspapirer på dem der mødte på arbejde i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

"Som integrationsminister er Birthe Rønn ansvarlig for den diskrimination og kontrol, der finder sted i asyಲ್jrene" udtaler Farhiya Khalid, talsperson for Luk Lejren og fortsætter:

"Vi viser med denne aktion, hvad Birthe Rønn, og medarbejderne i hendes

ministerium, dagligt udsætter asyl søgerne for!"

Efter trusler om anholdelse fra to betjente valgte aktivisterne at afslutte aktionen.

Anna Bågø, talsperson for Luk Lejren udtaler:

"Jeg kan ikke se det kriminelle i at placere et politisk ansvar for den diskrimination som, som hver dag udøves overfor flygtninge i Danmark." og fortsætter:

"I Luk Lejren synes vi det er på høje tid at Birte Rønn Hornbæk tager hånd om flygtninges retssikkerhed, som i øjeblikket er ikke-eksisterende."

Når Luk Lejren d. 25. oktober vil lukke Sandholmlejren i en stor civil ulydig masseaktion er kontrolposten ved lejrens indgang en af målene for aktionen.

Dansk Røde Kors vil tømme Sandholm

Inden demonstration og aktion lørdag den 25. oktober har fundet sted, forsøger Dansk Røde Kors nu at lukke Sandholm weekenden 24. – 26. oktober, meddeler betyrelsen for Støttekredsen for flygtninge i fare, der i et nyhedsbrev skriver:

Dansk Røde Kors har nu inviteret alle asyl søgere i Sandholm på et lille weekend ferieophold på Marienlyst. Asyl søgere, der har fået frataget kostpenge og kun får udleveret 3 måltider dagligt, vil til weekendopholdet få udleveret kostpenge.

Det er et første skridt på

vejen, for efter flugt fra forfølgelse og krig og års ophold i danske centre med stressfremkaldende foranstaltninger, har flygtningene i centrene om nogen brug for rekreation. Ikke blot flygtningene i Sandholm, men flygtningene i alle centrene, og en weekend er alt for lidt.

Vi opfordrer fra støttekredsens bestyrelse alle fredelige til at bakke op om den lovlige demonstration ved at møde op og demonstrere for at gøre asyl og human behandling af flygtninge til en folkeret.

2.558 dage: De seje fredsvagter

Af Ron Ridenour

2.558. Så mange dage er der i de syv år, hvor nogle få modige danskere har stået foran krigsforbrydernes politiske hovedkvarter Christiansborg. To ad gangen står de der i to eller tre skift, i otte til ti timer med skilte og løbesedler på mindst ti sprog. Navnet er Fredsvagten.

”Den her aktion er politisk. Vi får snakket med mange om krig og fred hver dag. Vores løbeseddel ’Krig er terror’ på kinesisk er den mest uddelte til bus-turister, som kommer forbi til daglig,” siger fredsvagtspendleren Peter Henning, som har haft tre til fire vagter om ugen siden januar 2002. Den store mand fra Helsingør er 78 år og har stået her over tusind gange de sidste syv år.

Mens vi snakker, ser vi over mod de danske krigsforbrydernes økonomiske hovedkvarter, Børsen, lige bag den amerikanske sanger Anne Feeney, som står på en platform med sin guitar og siger til 40-50 fredsvagter og deres støtter:

”Jeres historie er inspirerende for mange verden over. I er på min hjemmeside, og når jeg synger, er I med mig og i mit repertoire.” Anne er fra 1960’ernes USA og er blevet en omrejsende politisk folkesanger. Hun er på turné i Danmark tre uger, kort før syvårsdagen for Fredsvagten. ”Ain’t gonna study war no more,” som Feeney synger nu, er i deres sind til daglig. Peter er den ældste og Katrine den yngste for tiden. Hun er 21 år.

”Jeg har holdt vagt i to et halvt år. Jeg gør det, fordi man skal handle. Det er forfærdeligt at myrde mennesker, at lave krig mod folk. Man kan ikke skabe demokrati med våben. Men Danmark gør bare, hvad USA ønsker. Jeg skammer mig over at være dansker. Og vi er så få, som protesterer. Ud over turister er der næsten ingen, som kommer forbi og kigger eller snakker, og slet ikke de politikere, som sidder derinde.”

Mødet med krigsministeren

Dog var der én, som kom forbi til en snak sidst i april. Og han var ikke bare en hr. hvem som helst. Det var krigsminister Søren Gade, som scorede nogle billige point i medierne ved at vise sig som så tolerant, at han ville snakke med dem, som han kan betragte fra sine vinduer hver dag. Og for at vise, hvor fredelig han er, kom han uden politi eller vagter.

Hvad fik fredsvagterne ud af den ubevæbnede træfning?

”Vi fik ikke en skid ud af det,” svarer Bo Richardt kontant. Det var Bo, som først begyndte at tænke på en daglig tilstedeværelse foran krigsmagernes bygning, da yankee’erne indledte deres angreb på afghanerne den 7. oktober 2001.

”Vi gjorde det, fordi et af vores medlemmer foreslog det. På et regulært møde besluttede vi at prøve ideen. Måske kunne vi få noget god propaganda ud af det. Men der var for lidt dialog, fordi han skulle vise sig foran alle de medier, som var til stede. Og selvfølgelig var der ikke snak om, at vi kunne ændre hans mening eller position som forsvarsminister,” fortæller Bo.

Mens vi snakker, ser vi over mod statuen af Frederik VII, hvor han til hest forsvarer Danmark mod Preussens angreb. Han var en anderledes konge end den monark, vi har i dag. Han underskrev med glæde Junigrundloven, som så småt påbegyndte en demokratisk styring i landet, mens hans efterfølger, dronning Margrethe II, står ”skulder ved skulder” med de udemokratiske krigere Bush, Rasmussen og kompagni, der slår folk ihjel, som ikke har angrebet Danmark, og gør det uden at have et flertal bag sig.

Respekten for hinanden

”Angrebskrig er den groveste form for monopolisering af magten. Hele nationer lægges om nødvendigt øde i særinteressers navn.”

Sådan begynder løbesedlen ”Krig er Terror”, som refererer til FN’s Charter.

”Vi holder en symbolsk ’Håbets Ild’ tændt for alle uskyldige krigs ofre i verden ... Vi står hér for at mane til besindelse og anmoder alle gode folk om at virke aktivt for freden, frem for, gennem ligegyldighed og passivitet, at støtte Danmarks deltagelse i og opbakning til denne absurde, uhyggelige, grusomme og farlige ’krig mod terror’.”

Fredsvagterne er ikke fuldstændigt enige om et program, heller ikke om strategi, men foran Christiansborg bruger de ikke-voldelige metoder. Modsat næsten alle andre i antikrigsbevægelsens historie har ethvert individ i Fredsvagten ret til at sige sin mening om, hvordan fred kan virkeliggøres.

”Fredsvagten repræsenteres til enhver tid af de vagter, der står der,” hedder et af de syv punkter i grundlaget. Beslutninger om, hvad de gør, tages på stormøder, hvor enhver kan komme. Alle har lige ret og lige magt. Det er én af grundene til, at mange af dem er blevet fredsvagter i stedet for at dedikere deres aktive tid til andre antikrigsgrupper. I de andre grupper, især dem, der består af venstrefløjspartier, er tonen voldsom, og dem, som ikke er motiverede til at råbe højt, over-sees.

I begyndelsen af oktober 2001, da antikrigsorganisatorer samledes for at

planlægge, hvad der skulle gøres, når krigen brød ud, var der *"forskellige politiske hensyn, der skulle tages, og der blev ikke tale om åben talerstol"*, skrev Bo den 23. december 2001 i en artikel om Fredsvagtens rødder.

"Jeg havde en følelse af, at nogen nu havde taget 'patent' på freden," forklarer han.

Mange af de 500 mennesker, som har stået med Håbets Ild en eller flere gange, er med, fordi det er deres fælles projekt, og ingen er boss.

Ud over de cirka 30 seje, som er på vagtskema i dag, er der 150 støttevenner, som hjælper til med blandt andet donationer.

"Vi har lige fået to nye vagter," tilføjer en glad Peter. "Det er dejligt med friske forsyninger," siger han.

Ud over Bo var dansk-amerikaneren Lars Ro og Troels Riis med på de første vagter. Mange af de 30 andre har været med hele tiden eller kort efter 19. oktober 2001. Der har dog været to gange, hvor myndighederne tvang dem væk fra Christiansborg. Det skete under EU-topmødet i december 2002, og da kronprinsen giftede sig. Bryllupsparet skulle ikke blive mindet om, at Danmark er en morderisk stat, så fredsvagterne fortsatte deres aktion på Christiana, Højbro Plads og Blågårds Plads.

Hvorfor så længe?

Hvordan kan det være, at fredsvagterne har holdt ud så længe, ikke mindst efter at de andre antikrigsgrupper er kollapsede?

"Jeg er med i det her, blandt andet fordi jeg er anarkist og ikke vil være under nogen autoritet, dem, som kan lide at styre det hele," siger Bo.

"Ikke alle er som mig, men vi vil ikke have mange regler, vold og skænderi. Mange andre vil fortælle os, hvordan verden ser ud, og hvad vi skal gøre. Men her har alle lige ret til at beslutte og handle. Alle kan snakke med hvem som helst, også med pressen."

Thorleif Andersen på 73 har holdt vagt tre gange om ugen næsten fra den første dag. Vi regner ud, at det er cirka 1.090 fredsvagter.

"Vi har forskellige meninger her. De fleste er pacifister. Jeg går dog ind for

selvforsvar og er antiimperialist. Det er imperialisterne, som fører krig i demokratiets navn. Vi holder ud, fordi vi forstår, at uden modstand vil krigsmagerne aldrig give op. Og vi bliver også ved, fordi vi er et fællesskab. Vi kender hinanden så godt efter nu syv år," siger Thorleif.

Meningsmålinger har i lang tid vist, at et flertal af danskerne er imod krigen, så hvorfor fortsætter Danmark i krigen?

"De er ligeglade, når det kommer til at handle. Flertallet stemmer stadig på de samme krigspolitikere," siger Peter og tilføjer:

"Det er lykkedes politikerne og massemedierne at gøre de fleste bange for terror, og det kommer udefra, mener de. Så folk bliver indelukkede og rigtige egoister."

"På trods af krigens omkostninger i menneskeliv og i penge er danskerne blevet rigere i de syv år, og derfor er de ligeglade. Krigen er ikke kostbar nok for de fleste," siger Bo krænket.

Hvorfor er det sådan? spørger jeg. Når mennesker har penge, glemmer de moralen. De har travlt med at bruge penge. De har familie. De har job. Alt skal passes. Jo, men det skal også være muligt at lave det, som er nødvendigt, at holde vagt over for krigsmagerne for eksempel. Tag Bo. Han har haft den samme kone i 20 år. Hun holder ham ud, og det gør deres fire børn også. Bo har et fuldtidsjob. Ved

siden af passer han Fredsvagtens hjemmeside, holder vagt en eller to gange om ugen og er på i mange andre aktiviteter, som opstår. Mange af de 30 andre seje og anstændige personer, som står ved siden af Håbets Ild, har også familie og job.

Fredsvagternes aktion er næsten enestående i verden. Kun én har gjort nogen lignende. Det var Brian Haw, en britisk tømmer, som siden den 2. juni 2001 har besat Parliament Square i London med sine antikrigsskilte og en hjemmelavet skurbolig. Allerede fire måneder før krigen brød ud, kunne Brian ikke holde ud ikke at gøre noget for at standse de vanvittige krigspolitikere, så han satte sig foran dem. Han forlader ikke pladsen, undtagen når han skal i retten for at forsvare sin og vores alles ret til at råbe NEJ.

Og det er præcis, hvad de fredsvagter gør. Uden dem, uden deres beslutsomhed, kunne resten af Danmark ikke vide, at der faktisk er nogle danskere, som virkelig mener det, når de siger, at de er imod kapitalen og dens oliekrige!

Du kan også blive en del af Fredsvagten.

Læs mere på dens hjemmeside:
www.fredsvagt.dk

*Artiklen først offentliggjort på
Frit Afghanistan Blog –
fritafghanistan.blogspot.com*

Krise og massefyringer

Den internationale økonomiske krise begynder at bide sig fast med massefyringer i produktionen - også i Danmark. Senest med massefyringer hos B&O og Danfoss, der skærer henholdsvis 300 og 190 arbejdspladser væk.

De der oftest først mærker massefyringer er 3F'erne. Omkring 1000 flere var i september berørt af ledighed i landets største a-kasse i 3F i forhold til måneden før. Det drejer sig især om industri og transportbranchen. Endvidere kan 3F's industrigruppe konstatere, at de allerede har fået flere meldinger om arbejdsfordelinger i år end de fik i 2006 og 2007 tilsammen.

Regeringen og DI har ikke kunnet tale krisen væk. DI må i dag konstatere, at de forventer stor stigning i

arbejdsløsheden og 30.000 flere ledige næste år. 3F frygter virkeligheden vil være betydelig værre, og forventer nu 10.000 flere ledige inden jul.

I AE-rådets prognose frygtes det, at arbejdsløsheden vil være fordoblet næste år.

Både Europa og verden som helhed er på vej til recession. Der er flere varer end folk har råd til. Det betyder at virksomhederne massefyre folk. Alt tyder på længerevarende nedgang i produktionen.

FN's arbejdsmarkedsorganisation ILO forventer, at finanskrisen globalt vil koste 20 millioner jobbet, og at der vil være 210 millioner arbejdsløse industriarbejdere næste år.

Århus: Smilet tilbage

Flot og festlig demonstration mod borgerskabets voldskorps

På trods af, at Jyllandsposten forsøgte at aflyse demonstrationen den 11. oktober i Århus mod "hate crimes", blev det en stor og militant markering med opslutning fra en række partier og organisationer, herunder APK

Jyllandsposten ringede flere af de tilsluttede organisationer og talere op med en påstand om, at nogle deltagende demonstranter ville være voldelige. Det var en regulær smædekampagne, og den lykkedes nemt. Både De radikale og Socialdemokraterne spillede med på den frit opfundne medieand og trak deres tilslutning og talere dagen før demonstrationen.

Heldigvis handlede arrangørerne hurtigt og fik nye talere på plads.

Men det er ikke første gang, at det har vist sig som en klam fidus at binde en demonstration op på tilslutning fra socialdemokraterne. Også i fredsbevægelsen er det mere reglen end undtagelsen, at partiet springer fra i sidste øjeblik, gerne efter at det politiske grundlag med Enhedslistens mellemkomst er blevet tilpasset ønsket om ingen politisk tyngde, men til gengæld såkaldt bredde.

Det blev en flot manifestation. Talerne sendte et klart budskab imod racistiske og politisk motiverede overfald, der har fået lov til at florere i Århus, og krævede klar og tydelig markering imod dem fra hele byrådet.

Arrangørerne satte i en pressemeddelelse om demonstrationen fokus på, at overfaldene stammer fra kendte naziinspirerede kriminelle bander:

Århus var engang kendt som »smilets by«, men i de senere år er vores by blevet kendt som en højborg for nazisme og højre-ekstremisme. Grupperinger som White Pride, DNSB og Vederfølner

Århus var engang kendt som "smilets by", men i de senere år er by blevet berygtet for nazistiske overfald

nøjes ikke med fredelige meningstilkendigelser, men står bag voldelige overfald på politiske modstandere, etniske minoriteter, homoseksuelle og helt tilfældige mennesker.

I Antiracistisk Netværk ser vi med stor bekymring på denne udvikling. Vi ønsker derfor jeres opbakning til at skabe en bred og folkelig markering mod højreekstremisternes budskab og metoder.

Den fredelige demonstration gik gen-

nem Jægergårdsgade, hvor flere mindre bodegaer nærmest er omdannet til klubhuse for den danske miniudgave af sydamerikanske dødspatroljer.

Politiet eskorterede de omkring 1000 fremmødte rundt på ruten, som var de farlige kriminelle på udgang, iført hjelme og i fuld kampuniform. Alle sidegader blev blokeret.

Den fredelige markering sluttede med gratis suppe og koncert til langt ud på natten.

Breve til kammeraterne

Bred revolutionen ud!

Af B.C. Andersen

*Kommentarer til den
nuværende krise,
nedskrevet af en kammerat*

Det kapitalistiske samfund har spillet falit, det er den rene ruin, det har denne krise bevist for brede lag i befolkningen. Så der er ikke noget at sige til, at folk ønsker et andet samfund og søger metoder og midler til at nå dertil. Alle mennesker nærer jo et ønske og en drøm om en bedre tilværelse både for sig selv og sine børn og efterkommere. I bund og grund er der jo ikke nogen mennesker, i hvert fald ikke almindelige mennesker, der ønsker at udbytte andre mennesker, drive rovdrift på dem. Det er kun de kolde og kyniske hjerner, der sidder nålestribet i direktionslokalerne.

I krisetider kan man se, at borgerskabet gør alt for at sprede forvirring. Hvis vi ser på finanskrisen nu, så snakker de jo i England om, at der bruger man socialistiske metoder ved at nationalisere bankerne, og det samme påstås i USA. Det er jo den skinbarlige galimatias, for det har ikke en skid med socialisme at gøre, det er for at friholde kapitalen fra at miste de penge, de har spekuleret væk.

Men når der er brug for det, bliver 'venstrefløjen' – dvs. reformisterne og de falske kommunister, revisionisterne – kørt frem med vind i sejlene en kort tid, inden den igen står på den sædvanlige antikommunisme.

Antikommunismen kører for tiden ganske særligt for at svække den ægte revolutionære vare. Der spredes netop den vildeste forvirring, f.eks. ved at borgerskabet sætter lighedstegn mellem statskapitalisme og socialistisk økonomi.

Kina er jo et entydigt kapitalistisk land. I stedet for at udjævne forskellene mellem by og land øges de, og de investeringer, Vesten foretager i Kina, tjener de enorme profitter på. De kinesiske arbejdere er uden nogen form for rettigheder, de bor i store, lange barakker

B.C. Andersen med APKs formand Dorte Grenaa

fem-seks mennesker i hvert værelse og kan kun få lov at komme hjem til familien for at fejre nytår.

Det er virkelig kapitalistisk råudbytning og har ikke noget med socialisme at gøre, det ligger milevidt fra Marx og Lenin. Men sådan et system har borgerskabet interesse i at køre frem som socialisme, den ene dag som det kinesiske vidunder, den næste som det kinesiske helvede, alt efter hvad der nu gavner kapitalen.

Jeg opfatter revisionismen som borgerskabets agenter i arbejderklassen, forstået på den måde, at de går ind og saboterer folkets drømme, længsler og ønsker om at forandre den her verden og bruge den rigtige metode. De spiller den rolle at aflede og vildlede kampen og fjerne folkets blik for, hvad der skal til for endeligt at gøre op med kapitalismen.

Det, der skal til, det er *et afgørende brud, en væbnet revolution for at vinde magten, og så opbygger man socialismen under proletariats diktatur.*

Sidst fortalte jeg omkring Albanien, om hvordan albanerne var involveret i deres samfundsliv og udviklingen af deres samfund og demokrati. Det oplever vi ikke herhjemme og ikke noget sted i verden i dag.

Hvis folk ikke har et helhedsbillede af tingene og indblik i, hvordan tingene fungerer, så er det lykkedes for borgerskabets magtapparat at tryne os hver eneste gang ideologisk, og det er også

derfor, det lykkes for revisionisterne at putte blå i øjnene på os.

Det er først, når der opstår sådan en situation som nu, hvor kapitalismen er ved at brække ned, at der bliver åbnet nogle sprækker. Man kan se, hvordan borgerskabet hopper og danser for at undgå at fortælle sandheden om finanskrisen, hvad der ligger bag, og hvad der skal til.

Det kan de jo ikke, for så ville de afsige deres egen dødsdom.

Almindelige mennesker nærer et ønske om at forandre verden til det bedre, og man kan så sige, at netop her griber de herskende ud efter Socialdemokratiet eller revisionismen som et halmstrå, for i situationen kender folk det ikke bedre, kender ikke det nødvendige revolutionære alternativ. Tilbageslaget i Europa var også et tilbageslag for kommunisterne og de revolutionære kræfter i Danmark og i verden, og vi er endnu for få til afgørende at vinde indflydelse. Men vi er på vej!

Det er et langt og sejt og hårdt arbejde at forberede revolutionen. Vi lever i den periode, hvor vi har sat revolutionen på dagsorden. Vi er ved at brede revolutionen ud for folk, så at sige, så de kan forstå nødvendigheden af den. Jeg kan i den sammenhæng anbefale de forskellige artikler i Kommunistisk Politik, der kom sidste år i forbindelse med 90-året for Oktober-revolutionen.

At brede revolutionen ud for folk, det er vores opgave sammen opbygningen af det revolutionære parti.

Kreditkrise?

Så prøv LO Plus Guldkort

Gældsbevis som middel mod medlemskrise: Man ved ikke om man skal le eller græde når man iagttager LO's initiativer for at imødegå medlemsflugt og 'sikre' medlemmerne under finanskrisen

Med sloganet "Ret til rabat" forsøger LO sig med et nyt tiltag, som skal gøre det meget lettere for dets medlemmer at dyrke gældsspiralen. Nu skal det være meget nemmere at købe på kredit med et rigtigt MasterCard, som både er kreditkort, rabatkort og medlemskort til fagforeningen i ét.

"Det nye tilbud vil vi kunne anvende i arbejdet med at beholde eksisterende og tiltrække nye medlemmer, da med-

lemmerne kan spare et beløb på størrelse med fagforeningskontingentet, hvis de udnytter de tilbudte rabatter", skrev LO forhåbningsfuld i sin pressemeddelelse.

En kampagne for dette kreditkort, baseret på mastodontfirmaet MasterCard, er sat i søen.

Plakater er lavet, hvor det fremgår, at der kan lånes penge til 18 % i rente. Tillidsfolk har modtaget reklamemateriale i håb om de vil promovere dette 'tilbud' til medlemmerne.

Åbner gældsfælden

Det er altså et tilbud som understøtter en udvikling, hvor stadig flere lader sig lokke i gældsfælden for at få de økonomiske ender til at mødes. Initiativet kommer samtidig med at det konstateres, at det bliver sværere og sværere at få valgt tillidsfolk på arbejdspladser og at hver fjerde arbejdsplads i dag er uden tillidsmand.

Mon ikke mange fagligt aktive og tillidsfolk stiller sig spørgsmålet, om

"Union busters": Anti-fagforeningsindustrien

Efter amerikanske forbillede gør en stribe internationale koncerner brug af de såkaldte "union busters", der har specialiseret sig i at føre krig mod faglig organisering

Fænomenet er også nu på fremmarch i Europa. Især engelske fagforeninger er hårdt ramt. Det konkluderer den britiske professor John Logan ved London School Economics der har forsket indgående i antifagforeningsindustrien i USA og Europa, ifølge Ugebrevet A4.

"Sårbarhedsvurdering. Antiorganiseringkampagner«. Sådan lyder nogle af tilbuddene fra den verdensomspæn-

dende amerikanske konsulentvirksomhed The Burke Group (TBG), som er et af flere store antifagforeningsfirmaer – såkaldte Union busters – der har specialiseret sig i at bekæmpe faglig organisering på arbejdspladser over hele verden. Siden år 2000 har virksomheder kunnet hyre union busters fra TBG's europæiske hovedkvarter i London til at gennemføre kampagner og fagforeningsfrie strategier og træning på arbejdspladser i Europa. Det har store virksomheder i Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Belgien, Italien, Schweiz, Spanien og Østeuropa været parate til at betale for. Blandt andet er et firma som den tyske telegigant T-mobile er begyndt at hyre den type udskud til at skræmme de ansatte væk fra fagforeningerne.

Blandt fagforeninger og arbejdere i både USA og Europa er disse professionelle ballademagere berygtede for at

bagvaske og presse de ansatte til at droppe den faglige organisering, og udviklingen er eskaleret de seneste 10 år.

I USA alene benytter 82 procent af de amerikanske arbejdsgivere sig af rådgivning fra union busters, viser professor John Logans forskning. Han vurderer, at antifagforeningsindustrien årligt omsætter for omkring fire milliarder dollar – eller 20 milliarder kroner – og markedet vokser.

Ifølge Logan har TBG med succes ført effektive antifagforeningskampagner hos amerikanske multinationale selskaber som Coca-Cola, Mattel og K-mart. I Europa har televirksomheden T-Mobile, de britiske flyselskaber Virgin Atlantic og FlyBe samt telegiganten Cable & Wireless og Amazon.co.uk været på kundelisten. Dertil kommer

fokus ikke må sættes et helt andet sted, nemlig på den solidariske kamp for sikring af realløn og jobs, og afviserne at den faglige aktivitet skal indrettes som om det er udsalg i en bolsjebutik

For MasterCard er det seneste tiltag en lækkerbisknen i forsøget på at udbygge sin position på kreditkortmarkedet. Hidtil har det danske Dankort haft en dominerende rolle, men det har de store internationale kreditkortfirmaer tænkt sig at gøre op med. MasterCard har nu også Coop og Brugsens medlemmer som kunder.

Det danske forbrugerråd advarer imod udviklingen med det nye kreditkort og om at sådanne firmaer netop starter med en flot indpakning som ”ret til rabat”

”De store internationale kortfirmaer, der vil ind i Danmark, er her for at tjene penge, men deres varer sælger ikke rigtigt, og derfor begynder de at pakke det ind. Så varen sælges bedre,” udtaler Carsten Holdum til pressen..

For mange forbrugere er det sikkert et chok, når de ender med den ordning, der kaldes ’rullende kredit’ til høje renter.

På trods af det gyldne navn *LO Plus Guld kort* er det ikke alt der glimter, der er af guld.

store industrigiganter som Honeywell, Mazda, General Electric, NBC og Heinz.

Det er klart, at TBG har størst spillerum i lande, hvor der er en lav organiseringsgrad, i modsætning til de nordiske. Men med den faglige politik der føres af den etablerede LO og FTF-fagbevægelse kan det gå stærkt med afviklingen af den faglige organisering også her. Klasesamarbejdsfagforeninger der konkurrerer om at være en individuel og fleksibel tilbudsbutik er på lidt længere sigt vand på anti-fagforeningsindustriens mølle og vil give uniouon busters større spillerum også i Danmark.

Medicinen mod begge foreteelser hedder solidaritet og klassekamp for arbejdernes rettigheder. Ikke mindst i en krisetid hvor faglige rettigheder og løn og arbejdsforhold sættes under ekstra pres.

Integreret i Marokko

Inge er pensionist og bruger på Dagcentret. Hun er en frisk og meget udadvendt kvinde, der ikke har vanskeligt ved at komme i kontakt med andre. Humøret fejler ikke noget. Det er simpelthen en del af hendes natur, der har fulgt hende gennem hele livet. Således blev hun også budt velkommen i Fremad Amagers indertrup, da de raserede de danske stadioner i 70'erne. Det var med de senere landsholdsspillere Frank Arnesen, Søren Lerby og Ivan Nielsen på holdet, som ved hjælp af Arnesens guitar og en god portion spiritus sikrede hele selskabet med hygge på de årlige træningsseancer, som blev afviklet i de sydeuropæiske lande.

Inge har holdt ved sin rejseglæde. Hendes betydeligt økonomiske tilværelse, som hendes pension har pålagt hende, betyder, at hun gerne i det daglige suger på labben for at have råd til at tage sydpå en gang om året. Hun har i flere omgange benyttet en tilrettelagt rejse fra Dagcentrets side, hvilket blandt er gået til turistområdet Agadir i Marokko.

Inges lomme penge på disse ture er ikke mangfoldige. Det hænder, at den daglige ration er forbrugt, når bussen til det lokale marked er betalt, en apollinaris fortyndet med lidt vodka er drukket, og et stykke frugt fra basaren er indtaget. Uden en *dirham* på lommen må hun bevæge sig til hotellet på apostlenes heste. De indfødte falbyder gerne en dromedar som transportmiddel, men afslår, når hun viser sine tomme lommer og indholdsløse pung. På hjemvejen i bagende sol bliver hun også tit antastet af taxachauffører, der som andre marokkanere hver eneste dag oplever bedre stillede europæere, som er ved muffen og derfor hellere end gerne slipper en skilling for at blive kørt hjem til hotellets svalende skygge. Inge må igen vise sin manglende økonomiske formåenhed. Konsekvensen er, at hun må slide endnu mere på de i forvejen slidte tøfler. Det er dog hændt, at en chauffør har

forbarmet sig over hende. Hendes mangel på klingende mønt vakte måske en solidaritet til live på tværs af landegrænserne.

Man kan jo ellers ikke forundres over, at marokkanerne i turistområdet bekræftes i deres indtryk af, at vesteuropæerne har lommerne fulde af god valuta. Inge forstår således ofte at skabe forbavelse, når hun fortæller om sine egne og andre pensionisters ringe vilkår i Danmark. I starten tror de simpelthen ikke på hende. Det er ikke alt i Danmark, der kan sammenlignes med *Dollars* og *Dallas*-serierne.

Eksempelvis overraskede hun en dag på vej hjem fra basaren en marokkansk dreng, der sad på en sten og tiggede. Med sin fremstrakte arm og åbne håndflade tvang han Inge til at standse op. Hun tog sin pung frem, åbnede den og stak den til ham. Lykkelig stak han fingrene ned i den – for blot at opdage, at den var tom. Skuffet og lettere irriteret pegede han på hendes lomme. Hun vendte vrangen ud på dem. Hverken sedler eller mønter åbenbarede sig. Han kiggede skeptisk på hende.

Inge pegede på stenen og gjorde tegn til, at han skulle sætte sig på den. Han gjorde, som han fik besked på. Inge tog plads ved siden af ham. Det var svært at finde en magelig position på den ubehandlede sten.

Drengens kontakt og fagter med Inge havde efterhånden skabt en del opmærksomhed hos marokkanerne.

Hvad skulle der nu ske? tænkte de.

Inge trak sit højre ærme op, rakte armen frem og åbnede håndfladen.

Den kunne de lokale ikke stå for. De få *dirham*, Inge og drengen fik indsamlet af turister, der ville tage billeder, gik til drengen.

Inge valgte igen fodturen hjem. Busbilletten valgte hun fra, men hun havde sikret sig nogle betydelige lokale venskaber.

Reno

Hårdtslående argumenter for retfærdighed

Carlos Latuffs solidaritetsatirer udstilles i
Oktober Bogbutik og Galleri, København

Den brasilianske satiretegner Carlos Latuffs hårdtslående kritik af den imperialistiske besættelse af Mellemøsten og Israels undertrykkelse af det palæstinensiske folk er gennem de senere år blevet spredt verden over, og har gjort den 39-årige tegner fra Rio de Janeiro verdensberømt.

Inspireret af den traditionelle politiske satirekunst og påvirket af amerikansk tegneseriestreg bytter Latuff om på rollerne, som de fremstilles i de borgerlige medier: Hos ham er heltene de palæstinensiske og irakiske partisaner, mens skurkene er imperialister og kapitalister, og

først og fremmest Uncle Sam. Supermændene besejres af partisanørklæderne.

Borgerlige kritikere kalder Latuffs kunst for 'plat' og 'forsimplet'. Det er de samme, som har ros og priser til overs for Jyllands Postens bestilte tegninger til karikaturkrisen, og som dyrker Kurt Westergaard som pioner for ytringsfrihed.

Latuffs kunst er hårdtslående argumenter for retfærdighed, og har i modsætning til den købte Westergaard sandhedens styrke i sig.

I forbindelse med årets internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Rio de Janeiro overdrog Carlos Latuff DKU en lang række tegninger til brug og distribution i Danmark. Nogle af disse er nu udstillet i Oktober Bogbutik & Galleri i København, hvor de i øvrigt kan erhverves i farveprint for en billig penge.

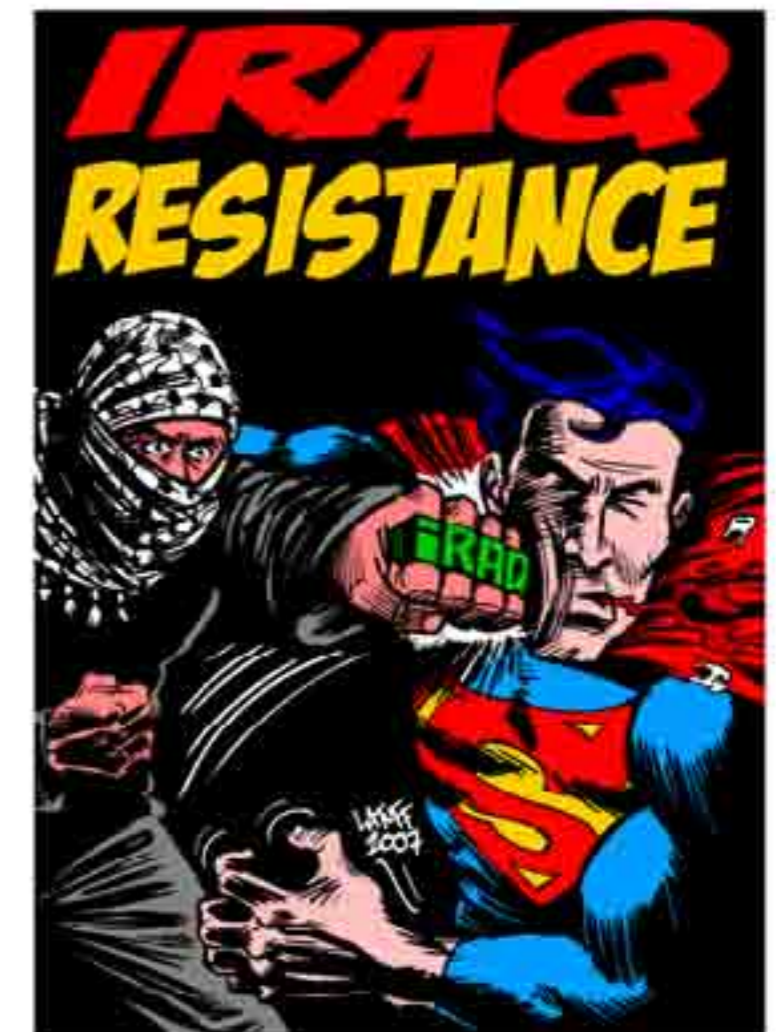
Udstillingen vil senere blive vist i Oktober-butikkerne i Odense og Århus.

ISRAELI

APARTHEID

Revolutionær og reformistisk krisepolitik

Af Jan R. Steinholt

Slagordene genlyder fra fjern og nær om at bygge en kapitalisme, der er under kontrol. Jan Steinholt og Nettmagasinet Revolusjon påviser det absurde heri

Den etablerede venstrefløj påpeger fornøjet, at finanskollapsen viser markeds-kapitalismens fallit. Socialdemokratiet, de socialliberale og konservative istemmer. På nær de mest fundamentalistiske liberale er alle enige om, at det er den uansvarlige kapitalisme, der må tages et opgør med. Som om der skulle findes en 'ansvarlig' kapitalisme!

Ideen om, at det er nødvendigt at begrænse markedskræfternes frie spil, bliver skiftevis præsenteret som klog mands tale og som nyerkendelse. Reformister, småborgere og endog enkelte konservative filantroper overdynger os med ideer om, at den krise, som vi står på randen af, ikke er en naturlig følge af den udviklede kapitalisme, men skyldes en uønsket variant af kapitalismen, der er blevet døbt markeds-kapitalismen: I bund og grund er kapitalismen et udmærket system, så længe enkelte grådige aktører holdes i ave gennem lovgivning og statsligt opsyn, sådan at spekulative kapitalister ikke opfører sig usømmeligt. Eller som AP-veteranen Reiuulf Steen udtrykker det i en kommentar i Klassekampen 6. oktober 2008: - *Markedsliberalismen er død. Leve socialdemokratiet.*

Alt sammen ren demagogi og et svar for kapitalismen som system.

Kapitalismens eller mere præcist aktieselskabernes natur er at udvise ansvar – på vegne af (stor)aktionærerne. Det betyder med klare ord ansvar for at sørge for maksimal profit, eller *shareholder value*.

I det omfang kapitalen påtager sig samfundsansvar, drejer det sig om samfundets ansvar for at garantere fortsat profit. Det er derfor helt logisk, at det skælvende bankerhverv (efter år med hæmningsløs udbyttefest) og handelsorganisationen NHO nu hyler op om, at

staten og Norges Bank (*den norske nationalbank, KP*) må vise ansvarlighed – for at sikre kreditstrømmen, begrænse skat-niveaulet m.v. I krisetider må 'samfundet' træde til med redningspakker og subsidier, i opgangstider må samfundet sørge for de 'rigtige' rammebetingelser, som sikrer gode profitmarginier.

Røveri mod folket i USA – stat og kapital hånd i hånd

Det er det, der er sket i USA med kongressens endelige vedtagelse af en modificeret krisepakke. Denne pakke på godt fire en halv billion norske kroner (810 milliarder dollars) legitimerer og godkender spekulanternes gigantiske ran fra fattige amerikanere og arbejdsfolk og garanterer, at staten kautionerer for spillerne på Wall Street.

At begge præsidentkandidater har ivret for krisepåbuddet, er forståeligt, da folk tilknyttet Wall Street har bidraget med 47 millioner dollars til McCains og Obamas kampagner, og finans- og forsikringskredse har bidraget med over en milliard dollars til kongresmedlemmer siden 2002, ikke mindst dem, der sidder i finans- og skattekomiteer.

Finansminister Henry Paulson har 32 års erfaring fra den fordums investeringsbank Goldman Sachs, et af Wall Streetselskaberne, der kommer til at høste godt af det mandat, kongressen har givet ham "til at træffe de forholdsregler, han anser for nødvendige (...) for at fremme stabiliteten på finansmarkedet". De sidste to år han var ansat i Goldman Sachs, kunne Paulson stikke 53 millioner dollars i lommen, mens han bl.a. bidrog til nye landvindinger som "pantelån med sikkerhed i ejendom" garanteret via forsikringsselskabet AIG, som Bush-administrationen for nylig gav nødhjælp.

Tilbage står de almindelige amerikanere fortsat uden hus. De 110 millioner i skattelettelse er kun et midlertidigt tiltag, som omfatter et lille mindretal, og de skal siden betales med øgede skatter.

Krigsførelsen i Irak og Afghanistan og rustningsomkostningerne toppes nu med redningspakken. Det betyder, at indbyggerne i USA skal svare for en

føderal gæld på ufattelige 11,3 billioner dollars, eller mere end 200.000 kr. pr. hoved. Og den samlede gæld vokser med ca. en million dollars i minuttet. (Kilder: AP, Bloomberg; Cox: Betrayed by the Bailout)

Det kan ikke undre, at statsmagten i USA, Storbritannien og andre lande forbereder hæren og sikkerhedsstyrkerne på, hvordan de skal møde og slå civil uro og mulige gadeoptøjer ned (se f.eks. Global Research: *Britain: Police train for riots scenes ('Politiet øver sig i oprørsscener')*).

Overproduktionskrise med særtræk

Kapitalismen har været igennem mange kriser før. Økonomer og politikere har hver gang snusfornuftigt udtalt, at lignende kriser aldrig vender tilbage, for nu har man 'taget ved lære'. Der er blevet opstillet krav til finanserhvervenes egenkapital, institutioner som Kredittilsynet er oprettet, børserne har indført hobevis af regler, der skulle dæmme op for insiderhandel. Alt til ingen nytte. Kapitalens internationale organisationer som IMF (Den Internationale Valutafond) og WTO (Verdenshandelsorganisationen) har søgt for at ophæve den slags restriktioner på kapitalens frie bevægelighed over grænserne, mens finansakroberne har udvist uendelig opfindsomhed med at omgå restriktionerne i form af luftige fremtidsspekulationer som *forwards, futures, optioner, short-handel* osv.

Den nuværende krise, der fremstår som en finanskriser, er i bund og grund en overproduktionskrise. Oveni ytrer den sig som det, der kunne være et nyt stadie i kapitalens almene krise, altså også på det politiske, sociale, juridiske, kulturelle og andre områder.

Den nuværende krise er på sæt og vis en udskudt overproduktionskrise: Det er en krise, som 'normalt' burde være udløst på et meget tidligere tidspunkt, men som har opbygget sig til en kæmpeboble, ikke mindst takket være de moderne og mangfoldige digitaliserede former for kredit, nationalt som internationalt.

Et nyt træk i forhold til tidligere kri-

ser er, at den oppustede kreditflom også er blevet midlertidigt udlånt til almindelige arbejdsfolk i millionvis.

Et andet træk er, at krisens ophavsland, USA, har baseret sig på, at resten af verden har skullet yde flere tusinde milliarder dollars i kredit for at holde den amerikanske økonomi kørende som verdenskapitalens motor.

Et tredje træk er, at hele stater er i fare for at gå direkte konkurs, f.eks. Island, som følge af det totale misforhold mellem ren spekulativ lånoptagning og plastikpenge fuldstændig uden dækning i reelle materielle værdier.

Profitratens tendens til at falde

Hovedproblemet for den udviklede kapitalisme er nu som før *tendensen til en synkende profitrate*. Da det kun er levede arbejder, der skaber reel værdi, medfører en relativt stadig mindre indsats af menneskelig arbejdskraft i forhold til teknik og maskineri en række ting:

1. Merværdien af hver produceret enhed bliver gennemsnitligt mindre end før. Dermed bliver profitten, som jo stammer fra merværdien, også mindre.

2. Industrikapitalen forsøger at kompensere for dette gennem højere produktionsmængder, således at profitten kan opretholdes gennem flere solgte produkter. Dette forudsætter større koncentration og centralisering af kapitalen, dannelse af monopoler, som erobrer større markedsandele på rivalernes bekostning.

3. Flere produkter forudsætter, at der findes en købekraftig efterspørgsel efter produkterne. Selv om mange produkter bliver billigere (fordi de kræver mindre indsats af arbejdskraft og – til dels – kapital), er der samtidig en almen tendens til, at arbejdernes løn- og arbejdsforhold presses ned mod eller under minimumsniveauet.

4. Større efterspørgsel og hurtigere omsætning kan fremmes af handelskapitalen og finanskapitalen. Den første gør varerne mere tilgængelige og attraktive, den sidste bidrager ved at yde kredit i stor skala (i opgangstider) til almindelige arbejdende mennesker oven i kreditten til industrikapitalen. (Denne arbejdsdeling mellem forskellige former for kapital medfører skærpet kamp om merværdien, men det vil vi ikke

De seneste måneder har USA sat nye konkurs-rekorder. Regningen sendes til arbejderne.

komme nærmere ind på her).

5. Alligevel slås de fleste industribrancher for at opnå maksimalprofit og vælger i stigende omfang at investere store mængder overskudskapital i spekulation og finansvirksomhed. Det er f.eks. sagt om industrimonopolet Siemens, at det er en finansinstitution, der driver teknologisk industriproduktion som bibeskæftigelse. Det er en joke, der rummer megen alvor.

6. Når omfanget af kreditten når til et punkt, som klart overskrider debitorernes reelle værdier og deres tilbagebetalingsevne, hvad enten der er tale om virksomheder eller husholdninger, så strammes tommelskruerne. Resultat: Virksomheder går konkurs, og folk bliver både hjemløse og arbejdsløse. Vi får en massiv braklægning af kapital og en reservearmé af billig arbejdskraft, som på et senere tidspunkt i cyklussen igen danner grundlag for ny opgang.

7. Tilsvarende gælder for de enorme mængder af ledig kapital og udlånt kapital, der er investeret i alle mulige spekulative finanspakker og overtagelse af udestående gældsordninger.

Under kapitalismen er det en almen tendens for alle kapitalgrupper at søge større fortjeneste end gennemsnitsprofitten. Tendensen til faldende profitrate tilskynder flytningen af store mængder ledig pengekapital over i spekulativ virksomhed, som for en stor del er baseret på ikke-materielle værdier. Når vi medtager de foregående punkter, er det

indlysende, at systemets egen udvikling opmuntrer til spekulation og alle former for kriminalitet og snyderi.

Det er ikke så længe siden, at avisen Aftenposten meldte, at international organiseret kriminalitet er vokset til et monster i multimilliardsklassen. Den er på størrelse med bruttonationalproduktet (BNP) i Tyskland, Japan og Kina – lagt sammen. Dette var *før* dagen for krakket i USA den 15. september. Aftenposten har næppe regnet de 'solide' firmaer Lehman Bros. eller Meryll Lynch med under mafiaøkonomien.

Kreditten er en helt nødvendig bestanddel i kapitalens udvidede reproduktionsproces. Samtidig tilskynder kreditten, som det ses, sammen med den synkende profitrate både til overproduktion og ren kasinoøkonomi. Kreditterne bruges ikke kun til produktiv virksomhed og i handelsforetagender, men i langt større omfang til ren gambling i værdipapirer og aktie- og valutakurser.

Allerede Marx understregede denne rolle for kreditten, og der er grund til at gengive et lille uddrag fra *Kapitalen*:

"Når kreditsystemet fremtræder som den vigtigste løftestang til overproduktion og overspekulation i handelen, så kommer det alene af, at reproduktionsprocessen, der ifølge sin natur er elastisk, her bliver forceret til sin yderste grænse, og det bliver den, fordi en stor del af den kollektive kapital anvendes af folk, som ikke ejer den, og som derfor går anderledes

resolut til værks end den ejer, der ængstelig overvejer sin private kapitals begrænsning, for så vidt han selv er aktiv kapitalist. Dette viser blot, at kapitalens værdiøgning, som grunder sig på den kapitalistiske produktions modsætningsfyldte karakter, kun indtil et vist punkt tillader en virkelig fri udvikling og altså faktisk udgør en iboende lænke på og skranke for produktionen, en hæmning, som til stadighed gennembrydes af kreditsystemet. Kreditsystemet accelererer derfor produktivkræfternes materielle udvikling og skabelsen af verdensmarkedet. Det er den kapitalistiske produktionsmådes historiske opgave at skabe disse materielle fundamenter for den nye produktionsform og bringe dem op på et vist niveau. Samtidig accelererer kreditten de voldsomme udbrud af denne modsigelse, kriserne, og dermed elementerne til opløsningen af den gamle produktionsmåde.

De to karakteristiske træk, der ligger i kreditsystemet, på den ene side at udvikle drivfjederen i den kapitalistiske produktion, berigelse gennem udbygning af andres arbejde, til det reneste og kolossaleste spille- og svindelsystem og mere og mere at indskrænke antallet af de få, der udbytter den kollektive rigdom, men på den anden side at udgøre overgangsformen til en ny produktionsmåde – denne dobbelthed er det, der forlener de største propagandister for kreditten fra Law til Isaaq Péreire med deres indtagende blandingsskarakter af svindler og profet.”

(Marx, Kapitalen, bind 3: Kredittens rolle i den kapitalistiske produktion)

Da kreditten og tilgang til valuta er helt nødvendig, for at kapitalismen skal fungere, kan den borgerlige stat og dens skiftende regeringer ikke afskaffe kreditvæsenet og kun i yderst ringe omfang regulere den. Det samme gælder for centralbankernes pengepolitik og valutakursernes stabilitet. Det gælder i endnu mindre grad for dagens globaliserede økonomi end tidligere, hvor virksomhederne i stort omfang opererede på hjemmemarkedet.

Skal centralbanken effektivt styre pengemængden, valutaen og kreditten, forudsætter det statsmonopol på udenrigshandlen. Det vil igen betyde socialisme og er pr. definition utænkeligt for et kapitalistisk samfund.

Hvad kan en borgerlig regering gøre for at modvirke krisen?

Den største enkeltkapitalist i Norge er den norske stat. Den er altså både aktør og regulator på samme tid og i det samme hjemmemarked. Til forskel fra tidligere er staten også aktør på det kapitalistiske verdensmarked, hvor den ikke har mulighed for at være regulator. I årevis har statens indblanding været erklæret uønsket, fordi den angiveligt har hæmmet den private kapitals sunde entreprenørånd. I Norge resulterede det blandt andre ting i den delvise privatisering af tidligere statsvirksomheder, som Telenor og Statoil, med Arbejderpartiets [Socialdemokratiets] Gro Harlem Brundtland og Jens Stoltenberg som pådrivere.

Under overskriften ”Velkommen tilbage, Mr. Keynes” leverede det norske telegrambureau NTB for nylig følgende resumé af borgerskabets ’nye’ økonomiske teorier, efter at det erklærede geni Milton Friedmans markedsliberalistiske visioner har været førende de sidste 30 år:

”Den britiske John Maynard Keynes’ lære om, at staten skal gribe ind, når markedet spiller fallit, var med til at forme verdensøkonomien i nedgangstiderne i 30’erne.

Keynes’ teorier skal blandt andet have tjent som inspiration for USA’s præsident Franklin D. Roosevelts *New Deal*-politik. Men i de seneste årtier har det ikke specielt været Keynes, som har stået øverst på pensummet for forvalterne af den amerikanske økonomi.

I stedet har amerikanerne, ikke mindst gennem deres dominerende rolle i Den Internationale Valutafond (IMF), til lande i økonomisk krise spredt læren om, at markedet skal have lov til frit at regulere sig selv uden statslig indblanding.

De seneste ugers begivenheder viser, at ’teori’ og ’praksis’ er to forskellige ting, når USA selv får kniven på struben.”

Sagen er, at kapitalisternes ’praksis og teori’ skifter efter forholdene. Keynes er ideologen for alvorlige krisetider, Friedman er ideologen for kapitalens uhæmmede hærgen i ’gode tider’. Mange socialdemokratiske hjerter banker for den tilsyneladende mere ’sociale’ Keynes, som har været udskældt på Handelshøjskolen og i

Finansministeriet i flere årtier. Men den ’ansvarlige’ Keynes var lige så optaget som Friedman af at sikre kapitalismens fortsatte eksistens, bare under forskellige betingelser.

Under kapitalismen findes der kun én effektiv måde at møde krisen på. Den indebærer braklægning af kapital og indgreb fra den borgerlige stat, i værste fald kan det betyde krig.

Det første betyder, at industrivirksomhederne bliver lagt øde, og at arbejdspladser rases.

Det sidste betyder, at staten optræder som fælleskapitalist for at komme den herskende klasse som helhed til undsætning, uden at skele for meget til enkeltkapitalister.

Efter at arbejderklassen i årevis er blevet berøvet af finanskapitalen, bliver den nu bestjålet af staten, dvs. gennem skattebilletten og/eller gennem inflation, fordi nationalbanken trykker flere pengesedler, end der reelt behøves for cirkulationen. Staten vil bruge enorme beløb på at opkøbe udestående fordringer og kollapsede banker og dermed redde sine egne.

Alt bliver selvfølgelig fremstillet som til almenhedens bedste.

Kommunistisk krisepolitik

Skulle man kunne finde en ’god’ side ved kapitalistiske kriser, så måtte det være, at klasseforholdene bliver afdækkede og klasse modsætningerne kommer frem i dagens lys. Det indebærer blandt andet, at arbejderklassen er mere modtagelig for socialistisk og kommunistisk propaganda og agitation og lettere indser, at kapitalismen ikke har nogen fremtid at byde på.

På den anden side bliver arbejderklassen sat på så hårde prøver gennem arbejdsløshed og lønsenkning, og dens vigtigste masseorganisation, fagbevægelsen, kommer i en endnu mere defensiv position, ikke mindst på grund af de reformistiske ledes appellerer om kriseforståelse og tilbageholdenhed for at hjælpe systemet på fode igen.

Det er i denne krævende situation, at klassebevidste arbejdere må vende ryggen til klassesamarbejdspolitikken, hvis de ikke på ny skal være systemets slagteofre.

Kommunister er forpligtet til at vareta-

ge arbejdernes interesser på både kort og langt sigt. Det skal afspejles i propagandaen og i agitationen.

For en arbejderfamilie, der risikerer, at fogeden banker på døren, er revolution ikke det umiddelbart vigtigste spørgsmål, men derimod hvor hurtigt de kan få tag over hovedet. Derfor er det rigtigt og nødvendigt at opstille konkrete dagskrav som f. eks. forbud mod tvangsauktioner og tvangsudsættelser, umiddelbar rente- og afdragsfrihed på boliglån for almindelige mennesker, som trues af udsmidning, ubegrænset arbejdsløshedsunderstøttelse til alle, der mister deres arbejdsplads osv. Dette er helt rimelige og retfærdige krav, som stiller de ansvarlige, kapitalisterne og deres stat, til ansvar.

Desuden må kommunisterne agitere for, at krisen er kapitalmagtens eget ansvar, og at de rige selv må betale for den, og ikke det arbejdende folk. Fuld stop for udbetaling af dividende og bonus for aktionærer og kuponklippere er en anden højaktuel kampparole. I en velhavende stat som Norge er det også fuldt forsvarligt at stille paroler om, at staten gennem aktive investeringer må sørge for at bygge infrastruktur og umiddelbart erstatte de job, som forsvinder.

Det er naturligvis illusorisk at tro, at kapitalen uden videre vil gå med på sådanne krav. Det er kun arbejderklassens egen mønstring af kræfter og beslutsomhed, som kan gennemtvunge dem helt eller delvis.

For kommunisterne er det også nødvendigt at forklare det arbejdende folk, at disse krav, hvis de i det hele taget lader sig indfri, kun er kortsigtede løsninger, som heller ikke forbedrer arbejderklassens situation på lang sigt og heller ikke afværger nye kriser eller usikkerheden om morgendagen.

Revolution og socialisme er stadig det eneste bæredygtige alternativ, et samfund, hvor kriser og boligkrak er fremmedord.

Partiet Rødt med velmente, men fejlslagne kriseråd til den 'rødgrønne' regering

Partiet Rødt fremtræder som det eneste reelle venstrealternativ på den parlamentariske arena. Partiets reformistiske karakter afspejler sig i de krav, som

partiet fremmer i dagens situation, og i hvem de henvender sig til. Rødt henvender sig ikke til arbejderklassen og fagorganiserede, men vil hellere give råd til den 'venstreorienterede' regering, som de forudsætter er lydør over for arbejderklassens krav.

Rødts leder Torstein Dahle har skrevet flere breve til finansminister Kristin Halvorsen. Her forklarer Dahle SV-ministeren, hvordan Norge kan reddes ud af krisen, bare staten bruger nogle af de milliarder, der nu er nedslyttede i oliefonden.

"Det kan se ud som et paradoks, at det i dag er Rødt, som anviser de konkrete tiltag, som er nødvendige for at imødegå kriseudviklingen i dagens kapitalistiske Norge. Vi er optaget af at overbevise folk om, at vi ikke længere kan have et samfundssystem, der lægger menneskehedens skæbne i hænderne på den internationale storkapitals kamp for egen rigdom og vækst. Vi er optaget af en debat om, hvordan vi kan udvikle et nyt samfund, hvor folkets flertal styrer meget mere aktivt end blot ved at stemme hvert andet år – et samfund styret af menneskenes og naturens behov, ikke af kapitalens vækstbehov.

Men vi er først og fremmest optaget af folks ve og vel – både her i Norge og i resten af verden. Med dagens udfordringer er det absurd, når vigtige sundhedstilbud nedlægges, kommuner diskuterer budgetnedskæringer, og bygningsarbejdere bliver arbejdsløse. Rødt kræver, at regeringen ser realiteterne i øjnene og træffer konstruktive tiltag NU, mens der endnu er tid!"

Selvfølger er det absurd, at sundhedstilbud og andet nedlægges. Kapitalismen er absurd. Rødt-ledelsen er med til at kaste blå i øjnene på det arbejdende folk ved at skabe indtryk af, at en 'rigtig' økonomisk politik fra en kapitalistisk regering kan styre Norge uden om krisen. Ifølge Torstein Dahle bunder truende massearbejdsløshed og tvangsauktioner i, at regeringen ikke vil "se virkeligheden i øjnene".

Uanset om krisen har taget regeringen på sengen, så ser den realiteterne i øjnene fra den norske kapitalens synspunkts side, og den vil aldrig gøre andet. Det er ikke sådan, at de rødgrønne i grunden ønsker at tage livtag med kapitalen, men ikke tør gøre det uden opmuntrende ord fra Rødt.

Den borgerlige ideologi, der gennemsyrrer hele det politiske system, lærer, at kun hvad der er godt for kapitalen, kan være til bedste for 'folk flest'.

Uenigheden mellem reformister og borgerlige går på, hvorvidt det er bedst for kapitalen med en stat som overdommer, som kan tøjle de vildeste udslag af de frie markedskræfters spil, eller hvorvidt disse kræfter bør hærge frit 'til folkets bedste'.

Økonomen Torstein Dahle havde en ypperlig anledning til at vise, hvordan det kapitalistiske system fungerer, og hvordan det skal bekæmpes, hvis han tog marxismen til hjælp. I stedet tyr han til Keynes for at "anvise de konkrete tiltag, som skal til for at imødegå kriseudviklingen".

På denne måde bliver de klassemodsætninger, som krisen forstærker, reduceret til et spørgsmål om at få A/S Norge ud af krisen med færrest mulige skadevirkninger. Dette er helt sikkert velment, men ikke desto mindre fejlagtigt. Det er ikke Kristin Halvorsen eller Jens Stoltenberg, der på egen hånd kan begrænse skadevirkningerne og rydde op efter markedsliberalisternes hærgen. Det kan kun arbejderklassen gøre, i og med den bliver bevidst om sin egen styrke og sin historiske opgave.

Det er ikke et småborgerligt, men et proletarisk svar på krisen, der er brug for.

"Finanskapitalen vokser som en parasit, der udpresser industri, landbrug og hele samfundet og dets udvikling på en måde, der betyder en voldsom sabotage af det. Det er et ubestrideligt faktum, at kreditter, aktier, valutahandel og alle transaktioner på værdipapirmarkedene er en ekstra udgift på arbejdet i industri og landbrug. Det er et slående udtryk for denne virkelighed, når stigningen i transaktioner med værdipapirer, banker, børser, forsikrings- og finansieringsselskaber er 20-50 gange så stort som investeringer i industri og landbrug."

Citat fra 'Den internationale situation og vores opgaver – Politisk platform for Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer', 2007. Kommer i norsk oversættelse i efteråret 2008.

Enver Hoxhas 100 år markeret i København

Franz Krejbjerg ved festmødet Enver Hoxha 100 år

Irans Arbejdets Parti (Toufan): Hilsen til festmødet

Til festmødet i København i anledning af Enver Hoxhas 100 års dag modtog APK bl.a. en hilsen fra Irans Arbejdets Parti (Toufan), som i uddrag lyder:

Enver Hoxhas navn er forbundet med kampen for marxismen-leninismen og imod revisionismen samt alle afvigelser.

Kammerat Enver Hoxha understøttede med al kraft de kommunistiske revolutionære kræfter overalt i verden. Han stræbte ikke efter ”magt” og personlig position og mødte broderpartierne i øjenhøjde. Han vurderede dem ikke ud fra deres størrelse og antal, men respekterede og understøttede dem ud fra en kommunistisk målestok!

Da det store Kinas Kommunistiske Parti efter Maos død under ledelse af Deng Xiaoping slog ind på genoprettel-

se af kapitalismen og havde forrådt marxismen-leninismen fordømte kammerat Hoxha også denne afvigelse og afslørede i en stor ideologisk kamp den imperialistiske teori om ’tre verdener’ og det revisionistiske parti i Kina.

Også her blev hans forudsigelser med hensyn til forvandling af Kina til en stor kapitalistisk – imperialistisk magt en realitet.

Enver Hoxha fortjener med sin utrættelige kamp for forsvaret af marxismen-leninismen imod den moderne revisionisme, imod trotskisme og mod forskellige revisionistiske strømninger den største anseelse i verdens kommunistiske bevægelse.

Vi ønsker held og lykke med jeres markering i anledning af 100 års dagen for Enver Hoxhas fødsel

*Fredag den den 17.
markerede Arbejderpartiet
Kommunisterne og DKU
Enver Hoxhas 100 års
fødselsdag med et vellykket
og velbesøgt festmøde*

Det blev afholdt i Kulturhuset ved det nye ungdomshus Dortheavej 61. Mange unge deltog i mødet, en afspejling af den voksende interesse for socialismen og revolutionære erfaringer.

Enver Hoxhas liv, hans store politiske indsats og teoretiske bidrag til marxismen-leninismen blev belyst gennem taler og videoklip på en storskærm.

Enver Hoxhas liv og værk er højaktuel inspiration i en tid, hvor den finanskriseramte kapitalisme igen afslører sig som et døede system, og bekræfter at vi er i en epoke, hvor revolution er sat på dagsordenen for sikring menneskers fremtid.

Det er, som Enver Hoxha understregede, et spørgsmål, som er taget op til løsning - af arbejderklassen og folkene med den internationale marxistisk-leninistisk, kommunistiske bevægelse forrest.

Franz Krejbjerg fra APKs ledelse behandlede i sit oplæg først og fremmest Enver Hoxhas analyse af imperialismen i slutningen af sidste århundrede og med udgangspunkt i hovedværket ’Imperialismen og revolutionen’ og påviste dens aktualitet og gyldighed i

Enver Hoxha og Klaus Riis, dengang formand for DKP/ML, under Albaniens Arbejdets Partis 8. kongres i 1981, den sidste hvor Enver Hoxha deltog

Et velbesøgt festmøde med mange unge

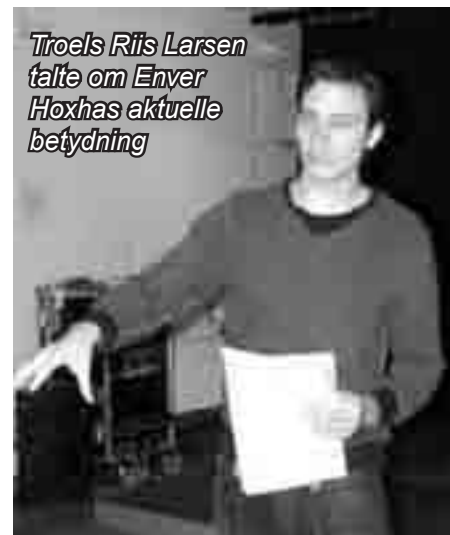
dag.

Redaktøren af Kommunistisk Politik, Klaus Riis talte om Enver Hoxhas betydning for den internationale kommunistiske bevægelse i sidste halvdel af det 20. århundrede og gengav indtryk fra træf med Enver Hoxha og fra det socialistiske Albanien. Klaus Riis var formand i for det revolutionære DKP/

ML, broderparti til Albanien Arbejdets Parti, i perioden 1978-97.

Den tidligere DKU-formand Troels Riis Larsen understregede Enver Hoxhas aktualitet og vigtigheden af at den revolutionære ungdom i dag sætter sig ind i hans skrifter og revolutionære indsigter.

En stor plancheudstilling på den ene

Troels Riis Larsen talte om Enver Hoxhas aktuelle betydning

væg fortalte om socialismens opbygning i Albanien, mens andre fotoophængninger fortalte om Enver Hoxha liv, mens hans bøger og andre materialer fra det socialistiske Albanien var lagt frem på borde, mens albanske revolutionære sange lød gennem lokalet.

Festmødet afsluttedes med albanske digte og socialistisk kultur.

Albanere hylder Enver Hoxha på 100-års-dagen

På trods af at den ny herskende klasse i Albanien havde lagt hindringer i vejen blev Enver Hoxhas 100-års-dag markeret mange steder i landet, bl.a. i Tirana og i hans fødeby Gjirokastra. Blandt andet nægtede myndighederne at lade hans fødehjem, der nu er etnografisk museum, danne rammen om en markering organiseret af hans kone Nexhmije og sønnen Ilir.

Familien besøgte hans grav i Tirana, hvor hundredvis andre også sluttede sig til.

I Gjirokastra organiseredes en manifestation, hvor Enver Hoxhas indsats for at forvandle Albanien fra et feudalt land til en udviklet nation med blomstrende kultur og gratis uddannelse blev fremhævet:

"Ja, vist var der undertiden rationering af fødevarer, men alle havde nok", sagde den 73-årige Sofie Halo ifølge TV New Zealand, der bar et portræt af Enver, og tilføjede: "I dag har vi alt, men jeg har ingen penge og tør ikke gå ud på gaden for at få mig en kop kaffe".

Til Reuters sagde Ilir Hoxha:

"Alle som har været her og masser af

Nexhmije Hoxha sammen med børn og kommunistiske kammerater ved Enver Hoxhas grav på 100-årsdagen 16. oktober

andre rundt beretter om positive ting, men medierne bortcensurerer dem. Det er ret vildt, at de er bange for en død 'diktator'. Enver Hoxhas magt består ikke i, hvad der fremkommer i medierne, men det som han gjorde for sit folk,

for albanerne i Kosova, Makedonien og Montenegro, de etniske grækere o.s.v."

Albanien har efter 90ernes mareridt oplevet en kort boom-periode, der har genskabt illusioner om kapitalismen. De rystes under finanskrisen.

Enver Hoxha og den revolutionære kamp i dag

Oplæg i forbindelse med festmødet i anledning af Enver Hoxhas 100 år

Vi markerer Enver Hoxhas 100 års-dag bl.a. ved at gøre status over hans historiske betydning.

Der er snart gået et kvart århundrede siden hans død i 1985, og det har ikke været den mindst dramatiske periode i verdenshistorien. Perioden med den kolde krig og kun to imperialistiske supermagter, hvoraf den ene kaldte sig socialistisk, der sloges om verdensherredømme, ligger for længst bag os. For nogle få år efter Enver Hoxhas død udløstes den store storm, som førte til Sovjetunionens opløsning og et nyt europakort og verdenskort. En offensiv mod den internationale arbejderklasse og mod folkene fra imperialismens og kapitalens side uden fortilfælde blev sat ind. Det blev kaldt neoliberalismens triumf.

Alle hæmmende bånd på den globale profitjagt blev skåret over, alle midler til at maksimere profitten, fra økonomisk kriminalitet til massiv militærmagt, blev taget i brug. Lige siden har der været krige i Europa, fra krigene om opsplitningen af Jugoslavien til dette års krig om Abkhasien mellem den amerikanske marionetstat Georgien og Putins Rusland. 'Den ny verdensorden' konsoliderede sig med brutale krige i Mellemøsten, fra den første Golf-krig mod Irak til krigen mod terror efter 11. september 2001, med de blodige kolonikrige mod Afghanistan og Irak.

I det Europa, hvor socialismen sejrede for første gang i verdenshistorien med Oktoberrevolutionen i 1917 og forstærkedes med sejren over nazisme og fascisme i 2. verdenskrig, er der ingen spor tilbage af det socialistiske system. Alle de samfundsværdier, som arbejderklassen og folkene skabte, er blevet privatiserede, plyndrede og tilintetgjort. Enorme værdier er kommet i private lommer. De revisionistiske østeuropæi-

ske lande og landene i det tidligere Sovjetunionen kom fra asken til ilden. Deres unge mænd blev kanonføde i de amerikanske krige i Mellemøsten.

Enver Hoxha fulgte og analyserede hvert eneste skridt, hver eneste proces på vejen mod den genoprettede råkapitalisme i den tidligere socialistiske lejr, fra Stalins død i 1953 og SUKP's 20. kongres i 1956, hvor Hrustjov proklamerede '*hele folkets stat*' og lovede, at kommunismen ville være indført i Sovjetunionen i 1980. Det var folkebedrag, for revisionisterne slog ind på en kurs for kapitalismens genrejsning, der afsluttedes med, at socialdemokraten Gorbatsjov under parolen '*Mere demokrati! Mere socialisme!*' banede vejen for, at den socialistiske maske helt kunne lægges på hylden.

Putins Rusland af i dag er ikke bare et åbent borgerligt kapitalistisk land, men en imperialistisk stormagt på vej frem, hvor USA er svækket af sin egen glubskhed. Da den samme kapitalistiske reformproces blev indledt i Kina, analyserede Enver Hoxha skarpsindigt udviklingen og fastslog, at det revisionistiske Kina på sin vej til at blive en socialimperialistisk stormagt måtte gennemløbe nogle distinkte faser. Tiden har vist rigtigheden af Enver Hoxhas forudsigelser.

Albanien og den kapitalistiske kontrarevolution

I omkring tre årtier holdt Albanien og Enver Hoxhas Albanien Arbejdets Parti revolutionens og den proletariske internationalismes fane højt som det eneste ægte socialistiske land i Europa og i verden.

Men heller ikke Enver Hoxhas parti kunne ikke modstå den enorme kontrarevolutionære bølge, som skyllede gennem Europa i årene 1989-91. Albanien Arbejdets Parti forvandlede sig selv til et socialdemokratisk parti, fik et klart parlamentarisk flertal i 1991 og blev derefter blev skyllet af banen af den åbne og rasende amerikanske og EU-støttede kontrarevolution, indtil marionetten Sali Berisha blev indsat, og Albanien forvandling til kasi-noøkonomi, narkobule og bordel tog fart

Graffiti i Gjirokastra

sammen med forfølgelsen af alt progressivt, revolutionært og kommunistisk. I hele den sammenhæng blev der manipuleret dygtigt med albansk nationalisme og det nationale spørgsmål, først og fremmest i Kosova.

Efter 90'ernes økonomiske og sociale nedtur blev Albanien som mange andre junglekapitalistiske lande under amerikansk kontrol inddraget i det oppustede krigsboom efter 2001, som nu eksploderer som global finanskrise med udsigt til en langvarig depression. Endnu en gang vil de albanske arbejdere og det albanske folk komme til at betale en høj pris for kapitalismens genopretning og den dybe kapitalistiske krise.

Hvorfor socialismen i Albanien uafbrudt bagtales

Socialismen i Albanien bagtales uafbrudt i de kapitalistiske medier. Det fremstilles som den mørkeste periode i det albanske folks liv, selvom det i realiteten var første gang, Albanien var en virkelig selvstændig nation, der oplevede en social og kulturel revolution uden sidestykke. Enver Hoxha betegnes konsekvent som 'den albanske diktator', og det lyder ikke rart, det oser af vilkårlighed, brutalitet og menneskerettighedskrænkelser. Men Albanien var et civiliseret og progressivt retssamfund. Når bagtalelsen ikke forstummer i de reaktionære medier, der aldrig fortæller om det korruperte system i dag, er det, fordi der var ægte socialisme i Enver Hoxhas Albanien.

Det er, fordi socialismen fungerede og bragte fremskridt, fordi det kommunistiske parti ledede frihedskampen

både mod italienske fascister og tyske nazister til sejr og derpå startede opbygningen af det ny Albanien og stod i spidsen for dets forvandling fra et tilbagestående feudalt land til en moderne socialistisk nation baseret på egne kræfter, uden kapitalstrømme udefra.

At et lille land kan klare sig ved hjælp af sine egne kræfter, på sit eget folks indsats, og dets ledelse tilmed kan fortælle verden og verdens folk, hvordan kapitalister, imperialister og reaktionære udplyndrerer, flår og bedrager dem, og opfordrer dem til at gøre modstand, bygge marxistisk-leninistiske kommunistiske partier for at lave revolution og sætte det herskende bourgeoisi på porten – det er uhørt og skal hurtigst muligt udslettes af verdenshistorien og annalerne.

Og det vil ikke være anderledes, så længe kapitalen regerer – også selvom Enver Hoxha har fortalt verden sandheden, forudsagt udviklingerne med fremragende skarpsyn og vist veje frem for arbejderne og verdens folk.

Det er i dag ikke så mange uden for Albanien, der har kendskab til og ved selvsyn har oplevet socialismen dér. Derfor virker det som en taknemmelig opgave at udslette erindringer om den. Men den eksisterer i det albanske folk, og rækkes fra ældre generationer til ungdommen i dag.

På trods af forfølgelser og klapjagt viste det sig også, da albanere over hele landet markerede Envers 100 års dag.

Enver Hoxhas arv til verdens revolutionære

Men først og fremmest er Enver Hoxhas bøger, hans skriftlige arbejder, en vigtig skat, som nutidens revolutionære og den kommunistiske ungdom i dag kan have enormt udbytte af. En hel del af dem – selvom det trods alt kun er en lille del, og især fra 1970'erne og første del af 80'erne, der var hans teoretisk mest produktive periode – er heldigvis oversat til dansk og udgivet af DKP/ML's forlag Arbejderen.

Det er helt centrale teoretiske værker som *'Imperialismen og revolutionen'* – et blændende forsvar for leninismen og et videnskabeligt opgør med den kinesiske revisionisme – eller *'Eurokommunisme er antikommunisme'* med dens kritik af 'socialismen uden revolution'

Enver Hoxha 100 år

og klarlæggelsen af principperne for opbygningen af de revolutionære kommunistiske partier i dag.

Det gælder også hans omfattende serie af erindringer – *'Da vi lagde grunden til det nye Albanien'*, *'Den anglo-amerikanske trussel mod Albanien'*, *'Med Stalin'* og *'Hrustjoviterne'* rummer ikke bare væsentlig kommunistisk historisk skrivning, men også en vigtig fortælling om marxismen-leninismens anvendelse i praksis til at forandre samfundet og historien.

Og der er de umådeligt righoldige bøger, der er baseret på de politiske dagbøger, han førte helt frem til sin død, med kommentarer til de daglige udviklinger. De giver så at sige et indblik i det marxistisk-leninistiske laboratorium. Blandt de vigtigste er *'Betragtninger over Kina'* i to solide bind og *'Supermagterne'* i et enkelt.

På dansk foreligger desværre kun et mindre uddrag af førstnævnte *'Betragtninger over Kina'* i to små bind. Desuden foreligger en lang række taler og mindre skrifter på dansk, ligesom der findes et bind *Udvalgte værker* nr. 5 – med artikler og taler fra det vigtige år 1960, hvor Enver Hoxhas og AAP's tiltagende kritik af sovjetrevisionismen for alvor blev fremført i den internationale kommunistiske bevægelse som forspil til bruddet i 1961. Desværre er de øvrige bind aldrig kommet. Den

danske udgave var tænkt i 12 bøger, den engelske udgave er på seks store bind.

Udgivelsen af Enver Hoxhas samlede værker på albansk var ved at være afsluttet og havde vist nået næsten 50 bind, da kontrarevolutionen sejrede og satte en stopper for udgivelsen af det sidste.

Men der er rigeligt at gå i gang med. Enver Hoxhas værker er om nogen marxismen-leninismens stemme i sidste halvdel af det 20. århundrede. De bør genopdages og dyrkes.

Enver Hoxha om kapitalismens almene krise

Lad Enver Hoxha selv få det sidste ord, et uddrag fra hans dagbog fra 15. juli 1981, der senere blev optrykt i bogen *Supermagterne*. Her siger han:

"I den nuværende epoke med kapitalismens store krise er de kapitalistiske og revisionistiske stater politisk og økonomisk afhængige af hinanden. Naturligvis er de stærkeste og største mindre afhængige af de svageste og mindste, men de er alle følsomme over for og påvirkes af modsætningerne mellem dem, som bliver mere og mere tilspidsede. Disse modsætninger har deres politiske og økonomiske virkning og udtrykkes i hver eneste stats holdninger, internt og i de internationale forbindelser mellem forskellige stater.

Den nuværende epoke kunne kaldes epoken

med kapitalismens totale destabilisering, med politisk ustabilitet, generel usikkerhed og dystre og usikre fremtidsperspektiver. Ideen om krig er fremherskende, for verden drives i den retning gennem de uretfærdige imperialistiske krige, der, skønt de stadig er lokale, anstiftes af imperialisterne og socialimperialisterne. De tror, at de dybe og akutte modsætninger, som udhuler dem, vil blive løst ved hjælp af krig.

Folkene kan ikke og må ikke have nogen som helst tiltro til de kapitalistiske og revisionistiske staters politik og i demagogien omkring denne politik. Hvad folkene klart må erkende ud fra de konkrete fakta – og på tværs af det intense tågesløv, hvormed det kapitalistiske og revisionistiske regime slører deres udsyn, fordrejer virkeligheden, bedrager folkene og forsøger at tilsværte den revolutionære vej – er ikke de kapitalistiske og revisionistiske staters ydre strukturer og former, men indholdet, det afgørende i denne struktur, i hvis hænder dette våben befinder sig, og hvilken klasse det tjener.

Dette er et stort og alvorligt problem, som er svært at forstå og løse, men ikke uoverstigeligt. De kræfter, som imødegår det kapitalistiske angreb, er stærkere og mere magtfulde. Men de må vækkes fuldstændigt, deres bevidsthed hærdes. Disse kræfter må organiseres i national og international målestok.

Det trick, som kapitalismens styrke baserer sig på, er dens 'del og hersk'-politik. Med dette middel knuser kapitalismen de svageste og gør dem ude af stand til at modsætte sig, binder ham med tusinde tråde, så han altid vil være slave – som individ, folk og stat – udbytter ham maksimalt og skaber en illusion om, at han lever i en 'fri og demokratisk verden', hvor han bør være tilfreds med det elendige liv, han lever, og være taknemmelig over for sin herre og mester.

Folkene må modsætte sig dette trick med Marx' strålende parole: *Arbejdere i alle lande, foren jer!*, et slogan, som til alle tider har slået bourgeoisiet med rædsel."

Kan det siges mere præcist eller mere aktuelt?

Enver Hoxhas værker er en enorm kilde til viden og inspiration, til vejledning for den revolutionære kamp, også i dag.

Sig op nu!

14 betjente truer med at sige op, hvis Østre Landsret opretholder dommene for vold mod en anholdt mod tre af deres kollegaer. Men hvis de 14 betjente har så ringe en forståelse for magtens tre-delning og manglende evne til at forstå byrettens dom, så er alle parter måske bedre tjent, hvis de vælger en anden karriere nu.

– Det er vigtigt at slå fast, at de tre betjente er dømt, fordi der er uvildige vidner, der har forklaret, at de slog på den 17-årige anholdte. Og at de tre betjente har pure nægtet, at det var tilfældet. Det har ikke overraskende betydet, at byretten har fundet de tre betjentes forklaringer utroværdige. Det siger Linda Hansen, der er centerleder for Center for Rets- og Politiforskning, Cerepo.

– De 14 betjente, der nu truer med at sige op har enten ikke forstået dommen over de tre kollegaer, eller også udviser de en form for loyalitet, der er komplet misforstået.

– Hvis ikke de 14 betjente vælger at tænke grundigt over, hvad de foretager sig og overlade vurdering af skyldsspørgsmål til domstolene, så er befolkningen bedre tjent med, at de siger op nu og skifter karrierespor. For betjente er deres dømmekraft et vigtigt redskab, og i denne sag har de 14 betjente udviste en ganske ringe af slagsen, siger Linda Hansen.

I Ekstra Bladet udtrykker en repræsentant for de 14 betjente bekymring for, at betjente ganske let vil kunne blive dømt for vold mod en anholdt i situationer, hvor det er ord mod ord. Men den aktuelle sag handler om de dømte betjentes utroværdighed kombineret med anholdtes skader og uvildige vidneudsagn.

Faktum er, at der er meget få betjente, der tiltales eller kritiseres for vold i forhold til antallet af klager over det samme. I den seneste opgørelse fra 2006 afgjorde statsadvokaten i 8 ud af 379 klager over politiets adfærd, at der var grund til kritik. 210 af sagerne blev afvist, da der var tale om ord mod ord.

Med andre ord:

– De 14 betjentes frygt for at blive dømt uretmæssigt for vold er ganske overdrevet. I sager, hvor det er ord mod ord, er det netop de 14 betjentes ord, der vil veje tungest, siger Linda Hansen.

Center for Rets- og Politiforskning

Er krig virkelig kultur?

Den 10. oktober var der kulturnat i København. Alskens kulturelle aktiviteter, noget for enhver smag. Men over arrangementet hang der en ubehagelig lugt af blod og smerte, af død og ødelæggelse, af liv og drømme, der smadres i en bomberegning. Lugten kom fra Kuglegården ude på Holmen, hvor Forsvaret havde sit "kulturarrangement".

Her kunne man se en dansk militærlejr

i Afghanistan og møde danske besættelsestropper, som myrder "terrorister", altså indbyggerne i et fremmed land, der intet har gjort os. Børnene kunne blive malet i ansigtet ligesom soldaterne, når de skal ud og dræbe. Det var usmageligt, men hvad gør man ikke for at øge en skrantende opbakning og rekruttering.

På Kulturnattens hjemmeside kan man læse, at Kulturnatten ikke tilbyder sine samarbejdspartnere "kommerciel eksponering, der er uforenelig med Kulturnattens profil" og "aktiviteter, der fjerner fokus fra kulturen".

Krig er åbenbart blevet kultur i dagens krigsførende Danmark. Sygt.

Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Tal frit fra leveren

Om demokrati og ytringsfrihed, eller hvad er meningen? Styreformen her i Danmark betegnes som demokrati. Et ord, der lyder lovende, men jeg husker næppe de støvede ord fra timerne i oldævl, noget med folkestyre og medindflydelse.

De superliberale regeringer og deres følgesvende i pressen ser ud til at tro på, at vi køber den positive udlægning. I hvert fald bliver alskens krige forsøgt retfærdiggjort ved hjælp af mantraet om kampen for demokratiet. Og alskens usamarbejdsvillige regeringer bliver kaldt udemokratiske, hvis ikke diktatoriske eller sågar stalinistiske. Kun sjældent bruges ordet fascisme i den forbindelse.

Når en stor del af den danske befolkning er imod EU-medlemskabet, så er det ikke udemokratiske, at kun et lille mindretal i Folketinget er imod, og det endda kun halvhjertet.

Når størsteparten af danskerne mener, vi skal bekæmpe CO₂-udslippet med alle midler, så er det ikke udemokratiske, at 'det høje ting' vedtager en minimal nedskæring af udslippet som målsætning.

Når de fleste mener, vi skal bruge penge på ældreomsorg, børneinstitutioner, sund mad, gode hospitaler for alle, uddannelse for alle, handicapomsorg, god kollektiv transport med mere, så er det ikke udemokratiske, at regeringen indgår en kommunal-aftale, der forhindrer kommunerne i at udføre disse opgaver.

Når der er udsigt til større arbejdsløshed, er det ikke udemokratiske at skære ned på varighed og størrelse af

dagpenge, imens der åbnes en ladeport for underbetalt arbejde.

Når priserne på fødevarer stiger, er det demokratisk at anlægge flere svinefarme og opdyrke brakmarker, så vandmiljøet forringes igen.

Når huspriserne stiger langt op over skorstenen, er det demokratisk ikke at gribe ind. Men når bankerne krakker, er det demokratisk at hjælpe de stakkels aktionærer. Ingen taler om støtte til tvangsauktionerede husejere.

Når der er for lidt arbejdskraft til at producere de varer, vi *ikke* har brug for, reklamer f.eks., så er der ikke samtidig råd til at betale en ordentlig hyre for det samfundsnyttige arbejde.

Når industrien skriger på kreativitet og fornyelse, angribes og nedlægges de steder, hvor kreativiteten udvikles og trives, som f.eks. Ungdomshuset og Christiania.

Når så vidt mig bekendt kun en håndfuld eller færre gennem mange år er ramt af terrorangreb, så er det terrorbekæmpelse, der bruges enorme summer på. Imens der årligt dør i hundreder i trafikken.

Når kapitaleksport går ud på at flå de fattigste for den sidste penny, og forsvarspolitik går ud på at føre krige i fjerne lande ...

SÅ er det demokrati

MEN når man tillader sig at sige, at socialismen er demokratisk,

- at socialismen ikke varetager kapitalens, men folkets interesser,
- at socialismen betyder nul arbejdsløshed,

- at socialismen betyder, at ingen mangler det daglige brød,
- at alle har et sted at bo, der er til at betale,
- at uddannelse er gratis for alle,
- at velfungerende kollektiv transport er en selvfølge,
- at miljø og klima går forud for luksus,
- at handel med andre lande foregår på lige vilkår,
- at forsvarspolitik går ud på at forsvare landet,
- at det er tilladt at forsvare sig mod overgreb og udbytning,
- så kan man hurtigt blive anklaget for at knægte ytringsfriheden eller være terrorist.

GBe

Pengegrisen

havde gennem årene taget for sig af retterne,
til dens volumen var så opsvulmet
at den dårligt kunne gå på benene -
så den lå for det meste med bugen i vejret
og havde stort besvær med vejtrækningen -
og afventede det helt uundgåelige og
nært forekommende -
den sikre død

NB

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Modstand – en nødvendighed

Flere ting står fast, når krisens dybde og omfang for almindelige mennesker skal beskrives: Den bliver rekorddyb og meget langvarig. Og spekulanter, kapitalejere og politikere vil forsøge at tørre den af på arbejderklassen, heriblandt de udstødte, unge som ældre.

Fogh-regeringen har vedtaget en ”redningsplan” for den finansielle sektor, der allerede er udregnet til at koste de danske familier 5.000 kr. om året. Det er skatteborgere og bankkunder, der lægger ryg til, når spekulanterne skal dækkes ind for deres tab, selvom de har på mindre end 20 år femdoblet deres formuer på spekulative gevinster. Aktiernes drastiske fald betød, at deres 500 pct. fortjeneste er blevet reduceret til 300 pct. De har ikke krav på nogen hjælpepakke.

Hundredtusinder af lønmodtagere er via ATP, SP og arbejdsmarkedspensioner blevet tvunget til at indefryse og spare op til pensionen. De har ikke haft nogen som helst mulighed for at sætte deres penge i andet end aktier, der er forhåndsbestemt af samtlige pensionskasser. Resultatet er, at pensionssparerne indtil videre har mistet langt over 50 milliarder kroner siden nytår.

I sommers var tre pensionsselskaber og fire firmapensionskasser så klemte, at de både havde tændt det gule og røde advarselslys hos Finanstilsynet. Siden er det gået markant værre.

Pensionsmæglersekskabet Willis har netop opgjort udviklingen i sektorens reserver. Opgørelsen viser, at det kollektive bonuspotentiale, der er reserver sparet op i gode tider til at udglatte afkastet i dårlige perioder, så kunderne kan få den lovede depotrente, stort set er udraderet i år.

Her er en gruppe samfundsborgere, der har krav på en hjælpepakke.

En anden gruppe er den lille million udstødte. Omkring 800.000 mennesker

Arbejdsløshed og priser går op, pensionsformuer og real-løn ned. Politikere og kapital-ejere hytter eget skind.

Faglig kommentar

i den erhvervsaktive alder på overførselsindkomst har allerede fået lov til at smage pisker i form af omkring 20 pct. prisforhøjelser på blot et år. Deres rækker ser ud til at skulle stige voldsomt. Umiddelbart ligger der 40.000 fyresedler i direktionernes skuffer. Og det er kun starten: 4.500 konkurser er på vej. I september oplevede Danmark det højeste konkursniveau siden 1979. Byggeriets tal styrtdykker. Her opleves det største antal konkurser i 25 år.

Samtidig er dagpengenes værdi i de sidste 25 år reduceret med 25 procentpoint. En gennemsnitlig LO-lønmodtager får i dag kun dækket 52,4 procent af sin lønindkomst, hvis han eller hun mister jobbet og skal leve af dagpenge.

LO er bekymret for, om den lave dækningsgrad kan få arbejderne til at rejse krav om længere opsigelsesvarsler. Det vil true ”den danske model”, mener LO. Modellen er nemlig baseret på en uhyggelig grad af fleksibilitet, hvor arbejdsgiverne helst skal kunne frigøre sig fra arbejdskraften så let og hurtigt som muligt. Det har LO-forbundene sikret gennem de sidste årtiers overenskomster.

Når LO løfter sløret for den ringe dækningsgrad netop nu, skyldes det, at de ligger i trepartsforhandlinger om en halvering af dagpengeperioden fra fire til to år. Den er de villige til at æde, såfremt dækningsgraden rejses lidt! Konsekvensen vil være, at titusinder lynhurtigt ryger fra dagpengesystemet

til kontanthjælp.

Det er stadig kun toppen af isbjerget, vi har set. Den kapitalistiske overproduktionskrise ramte boligmarkedet og den finansielle sektor først, men den mest barske del ligger under overfladen. Her lurker det, som politikere og økonomer kalder realøkonomien: produktionsfæren. Varerne bugner på lagrene og er ikke til at afsætte. Det er her, at de første 40.000 fyringer rumler. Der kommer flere, og bagefter halter de offentlige finanser, som vil gøre indhug med besparelser på de i øjeblikket 7-800.000 ansatte.

Med fyringer, nedskæringer og besparelser, indhug på overførselsindkomsterne og indgreb i reallønnen vil varerne få endnu sværere ved at forlade lagerhylderne. Det leder til mere krise.

De stærkeste monopoler kan stå distancen og derved opkøbe konkurrenter – store som små – så de står endnu stærkere, når krisen om nogle år er overvundet for kun at begynde på en ny cyklus.

Hvem har så skylden? Politikerne prøver at skubbe skylden over på os almindelige forbrugere:

”I har været grådige og uansvarlige. Taget lån i friværdien og benyttet kreditkort alt for flittigt.”

De skyder forbi. Regeringen har selv med skattelettelser til de rige, afdragsfri lån og flexlån og kunstig opskruning af den offentlige vurdering bevidst pumpet penge ud til forbrug – netop af hensyn til erhvervslivet, så de kunne afsætte deres fladskærme, samtalekøkkener med meget mere. Det har kun skubbet krisen foran som en snebold: Den er vokset i styrke og omfang.

Snebolden eller boblen er bristet. Karl Marx havde ret, om end det er omkring 150 år siden, han udgav *Das Kapital*.